

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
In America pe an 3 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

DIMINEAȚA INVIERII.

Cu fir roșatic aurora
Tivește culmea cea de munte,
Prin muguri roua strălucește
Ca mirul pe-o zmerită frunte;
Luceferii, făclii de aur,
S'ascund în luminoasa zare
Iar palida regină a nopții
Inchide ochii'n depărtare.

În rariște și'n poeniță,
Prin pomii albi și plini de floare.
Se'ntruce'n cântec ciocăria
Cu tainica privighetoare;
Iar jos prin sat în rînduri-rînduri
Sătenii merg la rugăciune
Aprinși de flacăra nădejzii
Și dorul zilelor mai bune.

Ciocanul tremură pe toacă
Iar clopotele țin isonul;
Din zările schinteitoare
Spre ei în jos privește Domnul
Și par'e'un tainic glas din ceruri
Șoptește'n sufletul curat:
— Deschide-ți inima creștine
Să între al Păcii Împărat!

Biserița de pe culme
Se desfătează'n sărbătoare,
Cu fumul tainic de tămâie
Și cu cântări preamăritoare.
Creștinul sufletu'și înalță
În sus spre vecinicele Porți
Cântând cu îngerii cântarea:
— Hristos a înviat din morți...

Al Păcii Împărat coboară
Și'n suflet sfânt lăcaș își face
Umplând de dulce bucurie,
De mulțumire și de pace
Pe-acela ce cu dor privește
La taina cea mângăitoare
Scăldându-și sufletu'n ectenii
Și'n rugăciuni mântuitoare.

În rariște privighitoarea
De melodii 'și închee șirul
Iar soarele, preotul tainic,
Pe câmp așterne-și patrafirul;
Sătenii blând își dau binețe
Și se împraștie prin sat...
— Hristos a înviat, cumetre!
— Adevărat c'a înviat.

Păr. Nicolae Lupu.

Hristos a înviat!

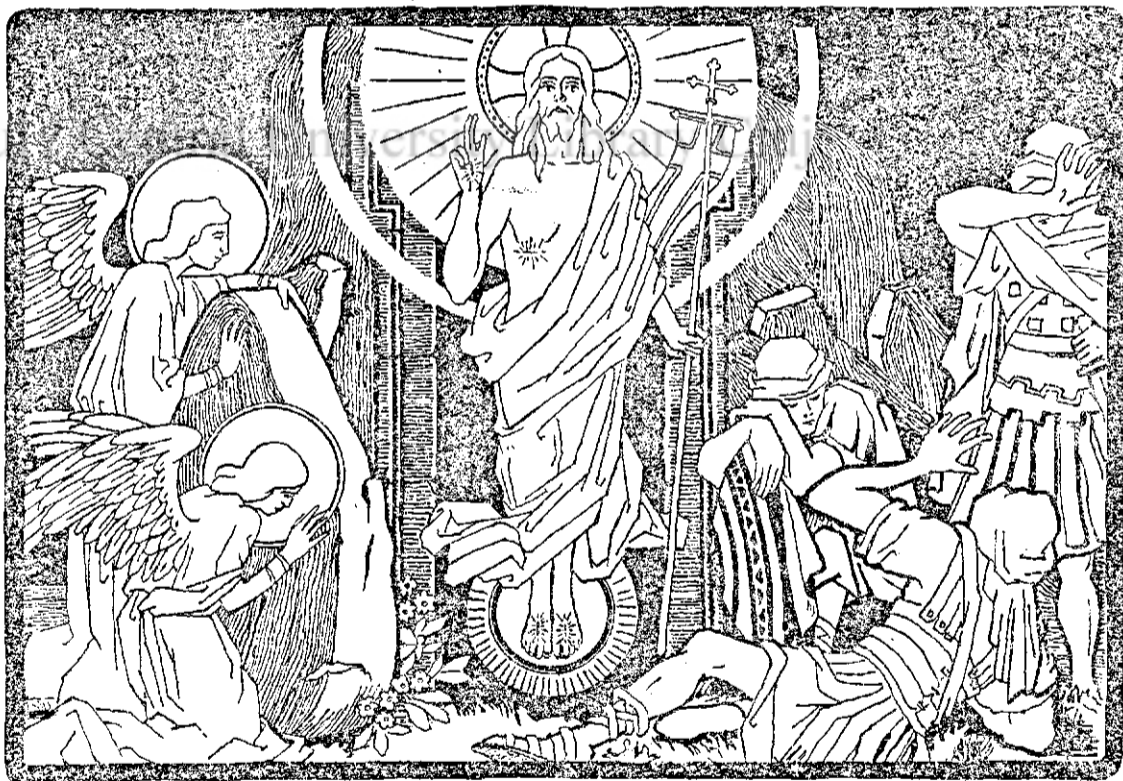
Să ne curățim simțirile și făcându-ne mai buni, să înviem și noi

de Canonul Dr. Ioan Bălan.

Învieerea lui Hristos s'a întâmplat deodată cu învierea firii din amorteala cea grea a iernii, ca natura întinerită să ne fie o pildă vie înaintea ochilor. Acest adevăr îl scrie sfântul apostol Pavel străbunilor noștri Romani, când le zice: „Precum s'a sculat Hristos din morți, așa și noi întru înnoirea vieții să umblăm“ (Romani cap 6 stih 4).

răstignit pe lemnul crucii, și să rabde moartea cea mai de rușine.

Când ne gândim la aceasta, și știm, că și noi am făcut păcate, cari l-au tras pe Isus din ceriu, ca să-l răstignească pe cruce, o rușine mare trebuie să ne cuprindă. Tot odată trebuie însă să ne și hotărîm, ca astfel de lucruri să nu mai facem, pentru că tot sfântul apostol Pavel

De sfintele Paști s'au spovedit toți creștinii de omenie, cari adevărat nu numai se numesc, ci și trăesc ca buni creștini, cinstindu-și legea primită dela străbuni.

Când auzi cele 12 evanghelii din Joia mare, și ascuți slujba din Vineria patimilor, trebuie să se înduioșeze și inima cea de piatră, auzind câte a răbdat Domnul pentru noi și în locul nostru.

S'au întors oamenii dela Dumnezeu, și-au întors spatele, și, pentru averi — câștigate pe cale necinstită, pentru plăceri neiertate și pentru măriri deșarte, mai bucuroși au ascultat de necuratul. Această lăcomie după averi, după plăceri și după măriri, de cari oamenii s'au îmbătat, a făcut ca Isus Hristos să fie vândut de Iuda, cu o sărutare, să fie

scria Jidovilor încreștinați, că aceia, cari au fost luminați prin sfântul botez și au gustat cuvântul cel bun al lui Dumnezeu, dacă păcătuiesc, a doua oră răstignesc și batjocoresc pe Fiul lui Dumnezeu (Evrei 6, 5. 6). Un astfel de creștin se aseamănă pământului, în care cresc în voia lor spinii și polomida, și nu e de nici o treabă. Va să zică: omul păcătos lui însuș e de cea mai mare pagubă.

De aceea, să ne gândim de sfintele sărbători ale Învierii Domnului ca să nu mai facem Domnului Isus supărare și durere cu păcate nouă. Să nu luăm pildă dela Iuda, care pentru treizeci de arginți și-a vândut pe învățătorul său și credința. Când am învățat din Istoria biblică despre Esau, că și-a vândut

dreptul său lui Iacob pentru un blid de linte, nu ne-a plăcut de loc. Dar de Iuda, când l-a vândut pe Isus, ce am crezut? — De sigur, că înaintea noastră a fost cel mai ticălos om din lume Iuda!

De aceștia sunt și azi, oameni cari își vând credința pentru ca să ajungă la un traiu mai tihnit. Dar atâta li-e isprava, iar în lumea cealaltă: focul de veci.

*

Să nu vindem pe Isus nici pe avere, nici pe plăceri, nici pentru măriri deșarte. Oricine ar căuta să ne abată dela El, să nu ne lăsăm amăgiți. De aici încolo să umblăm întru înnoirea vieții, să întinerim și noi în viața sufletească, făcându-ne și mai buni creștini, și neascultând de dușmanii lui Hristos, cari, ca lupii îmbrăcați în piei de oi caută să ne amăgească.

Numai dacă avem aceste gânduri curate, avem drept să dăm binețe cu vorba creștinilor buni:

„Hristos a înviat!”

O nouă societate de tipărit cărți creștinești la Blaj. Înainte cu doi ani s'a hotărât la Blaj, ca să se facă o societate numită „Sfânta Unire”, care să tipărească cărți ieftine și bune pentru popor. Această societate și are deja un capital de un milion jumătate lei, depuși la banca „Patria”. Dar până acum societatea nu s'a putut înjgheba, fiindcă nu avea încă statute întărite de tribunal.

Zilele trecute a sosit în sfârșit aprobarea statutelor de către tribunalul din Dumbrăveni așa că în curând societatea va începe să scoată cărți bune și ieftine pentru popor.

Dumnezeu să ajute!

In ziua de Paști se va face numărarea locuitorilor țării. În ziua de 24 Aprilie se va face în toată țara numărarea locuitorilor țării. La orașe fiecare cetățean va primi câte o hârtie tipărită pe care va trebui să o umple însuși; la sate numărarea vor face-o jandarmii.

Apostolul Duminicii.

Duminea Tomii (1 Maiu 1927).
— Faptele Apost. 5, 12—20. —

În apostolul de astăzi ni-se povestesc mai multe minuni de ale sfântului Petru, vârhovnicul adevărată capetenia apostolilor.

In zilele acelea prin mâinile apostolilor se făceau semne și minuni multe în popor, și erau toți împreună în foșorul lui Solomon.

După înălțarea Domnului nostru Isus Hristos la ceruri și după pogorârea Spiritului Sfânt asupra apostolilor, ei făceau semne și minuni multe, iară poporul, întors la creștinism, se aduna bucuros împrejurul lor. Locul unde petrecea mai bucuros acest popor credincios apostolilor, era foșorul bisericii celei mari a lui Solomon. De altfel în acest foșor petrecea foarte bucuros și Mântuitorul, după cum ni-se spune la sfântul evanghelist Ioan 10, 13: «Și umbla Isus în biserică, în pridvorul lui Solomon». Pentru mai bună înțelegerea acestui stih, trebuie să amintesc, că toți creștinii de pe atunci au fost dați afară de către Jidovi din biserică lui Solomon, și astfel numai în foșorul bisericii se mai puteau aduna.

Iar din ceialtați nimenea nu cuteza a se alipi de ei; ci-i măria pe ei poporul.

Ceialtați sunt poporul încă neîncreștinat, adevărat Jidovii nebotezați, cari văzând multe minuni pe cari le făceau apostolii, li preamăreau, dar, de frica Jidovilor, nu cutezau a se alipi de ei.

Și tot mai mulți se adăugeau ceice credeau în Domnul, mulțime de bărbați și de muieri, așa încât scoteau la ulițe pe cei bolnavi și-i puneau pe paturi și pe năsalii, ca venind Petru, măcar umbra lui să umbrească pe vreunul dintre ei.

Cu toatecă acolo, în foșorul lui Solomon, ceialtați Jidovi nu cutezau a se alipi de apostoli, fiindcă se temeau de cei mari ai lor, de arhierii și cărturari, în alta parte, adevărat pe drumuri și pe la casele celor încreștinați, mulțime de bărbați și de muieri se adăugeau lor și credeau în Domnul. Mai mult, văzând multe minuni pe cari le făceau apostolii, scoteau la ulițe pe cei bolnavi și-i puneau pe paturi și pe năsalii (tărgi pe cari se poartă bolnavii în spitale), ca venind Petru, măcar umbra lui să umbrească pe vreunul dintre ei.

Și de aici se vede că poporul ținea mai mult la Petru, pe care încă de pe atunci îl recunoștea de capetenie a apostolilor.

Și se adunau în Ierusalim mulți și din cetățile de prin prejur, aducând pe cei bolnavi și pe cei chinuți de duhuri necurate, cari se tămăduiau toți. Și sculându-se arhierul și toți ceice țineau cu el (din eresul saduceilor), s'au umplut de mânie, și și-au pus mâinile asupra apostolilor și i-au băgat în temnița de obște.

Arhierul care se pomenește aici este Caiafa. Erez se numește credința potrivnică bisericii celei oficiale. Saduceii erau boierii poporului jidovesc, și dușmanii de moarte ai Mântuitorului și ai apostolilor.

Iar ingerul Domnului a deschis noaptea ușile temniței, și scoțându-i afară, a zis: „Duceți-vă, și stând în biserică, grațiți poporului toate cuvintele vieții acesteia”.

Își poate oricine închipui, cum s'or fi speriat și înfricat bieții creștinii cei dinți când au văzut că propovăduitorii evanghe-

Foita „UNIRII POPORULUI”.

La Paști.

Noaptea și poartă înc'alaiul,
Toaca când deschide graiul
Și vestește lumii'n sat,
Că Hristos a înviat.

Din căsuțele smerite
Pălcuri dese ies grăbite
Și se'ndreaptă mână' mână
Spre biserică bătrână.

Strana varsă din cărți darul,
Cu lumini e plin altarul,
Mucenicii frați cu glia
Sorb cu sete liturghia.

Și cum stau cu gândul dus
La'nvierea lui Isus,
Par'c'o vrajă i-a schimbat,
Încât crezi că nu-s din sat.

Ieri în câmp, gustând amarul,
Azi îl uită, — căci altarul
Li-e ogor, pe care-adună
Hrana lor pe-o săptămână.

Măine'n zori, când ciocăria
S'o trezi din cuib, câmpia
Răsuna-va'n larguri țară
De trudita lor povară.

Petrea Dăscălu.

Bucur din Merghindeal.

— Povestire din bătrâni auzită dela moșu. —

În tinerețele mele am colindat multe sate, nepoate. Pân' a nu mă sfinți popă am fost o seamă de ani *ludimagistru* ori dascăl de copii cum spuneți voi astăzi. Imi câștigasem la Blaj un petec de diplomă, cât palma, încă înainte de Preasfințitul Șuluțiu, fie-i veșnică pomenirea, și mă tocmeam cu oamenii prin sate, să le învăț copiii la buchi și la socoteli, pe degetele dela o mână. Aveam drept carte o vârguță de alun și în loc de plivase, cărbuni din vatră.

Umblând așa, cu vârguța subsuoară și cu mâinile cănite de cărbune, un an ici, altul colo, să torn glagorie în capetele copiilor, m'am trezit și într'un sātucean din părțile Agnitei, zis Mighindoala ori *Merghindeal*, nici nu mai știu minte. O fi fost chiar pe la Agnita, ori alurea, mai știe-l binele și sănătatea, că-i mult, tare mult de atunci, nepoate! He, he, uite la barba mea! S'o anini fuior în furcă și să toarcă o șezătoare întreagă dintr'ansa...

Ș'acolo undeva printre Săsime, am cunoscut eu pe Bucur Cătana.

Om mărunț, nepoate, că abia-i răsăria căciula de-asupra ceglăului când mâna vitele cu carul, dar închielmat în spete și îndesat, ca un trunchiu de copac. Avea zece fire de mu-

stață sub nasul mic ș'o gură tăiată tot pe dăcovenii.

Când l-am cunoscut eu era bătrân și nins de-i cădeau pletele albe pe umeri ca fulgi de zăpadă pe dealuri. Dar nu se da nici din gură nici din mână. Era încă tot aspru la lucru și aprig ca un junșan. Dar când își umezia telele de sub nări cu câte-o ulcicuță de băutură un sat întreg ținea de povești și de porlojenii.

Tineretul îl cam lua peste picior și nu credea poveștile, însă bătrânii îl țineau în mare cinste și-i apărau. Dar nu prea era lipsă, că Moș Bucur Cătana era popă și de țângăi.

— Tacă-vă fleurile, măi broscuțor! Ce știți voi? Să mâncați știți și să vă bociti ca niște babe când pun pandurii laba pe voi să vă cîră la prefont și la pușcă. Cu cătane bătrâne și prindeți voi mintea? Vai de ciolanele voastre măi ogârșitilor! Cătanie-i asta, ce faceți voi astăzi? Vă învărtiți câțva ani pe la Sighii, ori pe la Bălgărad și, auleo mămucă, că ne-aveți spetii Pieriți din ochii mei, aschii păcătoșilor ce sunteți!

Tineretulu-i atâta-i trebuia și tăcea. Că știu ei, țângăii naibii, că dacă se turbura Moș Bucur, au să urmeze povestiri de demult, că cătania cea mare și grea, când ostășia ținea câte treizeci și patruzeci de ani, cât te înghețau duiau curelele și sănătatea. Românașii noștri erau prinși, săracii, cu funia și-i ducea Neamțul în mundir până la capătul uscatului, pe apele celea mari ce ocolesc lumea.

iei sunt luați de scurt și arestați. Pentru că să nu desnădăjdiască, bunul Dumnezeu a trimis noaptea pe ingerul său, care a deschis ușile temniței, i-a scos afară, și le-a zis, să nu se înfrice, ci să propovăduiască și mai departe poporului cuvintele vieții acesteia, adică a vieții celei adevărate și fericite, pe care a vestit-o Hristos.

*

Văzând răutatea cea mare a Jidovilor și în apostolul de astăzi, fără de voie ne întrebăm, pentru ce a fost poporul jidovesc așa de rău, și pentru ce îi dă Dumnezeu bine și astăzi cu toate acestea? Iată credința noastră creștinească în privința aceasta:

Poporul jidovesc este urmașul lui Cain, care a ucis pe fratele său Avel. Așa au ucis și ei pe Mântuitorul, și apoi au mai și strigat: «Sângele lui asupra noastră și asupra fiilor noștri».

Acest blăstăm s'a împlinit întru toate, și s'a mai plinit întru ei și blăstăm Mântuitorului, care a zis la Matei 23, 32—36: «Și voi pliniți măsura părinților voștri. Șerpi, pui de năpârcă, cum veți scăpa de judecata gheenei? Pentru aceasta iată trimiț la voi proroci, și înțelepți și cărturari, și dintr'înșii veți omorî și veți răstigni, și dintr'înșii veți bate în săboarele voastre, și veți alunga din cetate în cetate. Ca să vie asupra voastră tot sângele cel drept, carele s'a vărsat pe pământ dela sângele lui Abel cel drept până la sângele Zahariei, fiul Varahiei, pe carele l-ați omorît între biserică și altar. Amin zic vouă, că vor veni toate peste neamul acesta... Iată se va lăsa casa voastră pustie».

A trebuit să se îplinească acest blăstăm, cu atât mai vârtos, că ei nu s'au îndestulit cu uciderea lui Hristos, ci au ucis și pe întâiul martir sfântul Ștefan; sfântului Iacob celui mai bătrân i-au tăiat capul, și tot așa au voit să facă și cu Petru.

Tocmai de aceea Dumnezeu i-a pedepsit mai întâi cu împlinirea prorociei lui

Isus dela Matei 24, 2: «Vedeți acestea toate, amin zic vouă, nu se va lăsa nici piatră pe piatră, carea nu se va dărâma». La anul 67 după Hristos, Vespasian, generalul lui Nero, împăratul Romanilor, a venit cu oaste mare asupra Palestinei și a ucis și dărâmat tot ce i-a stat în cale. După trei ani, la anul 70, feciorul său Tit Vespasian, a cucerit cetatea Ierusalimului, a omorît pe cei 600 de mii de jidovi adunați între zidurile cetății pentru sărbătoarea Paștilor și a aprins și vestita biserică a lui Solomon. După 300 de ani împăratul Romanilor Iulian Apostatul a încercat ce e drept să rezidească zidurile Ierusalimului și astfel să dovedească lumii întregi, că prorocia Mântuitorului nu este împlinită. Dară limbi de foc au eșit din pământ cari au împiedecat rezidirea bisericii.

De atunci mai de multe ori au încercat Jidovii să reîntemeieze țara lor, dară nu au izbutit. Și iată că 2000 ani au trecut de atunci, și ei au rămas fără de țară.

Și cu toate că de atunci ei s'au împrăștiat între toate popoarele lumii, nu s'au amestecat cu ele, ci au rămas un popor aparte, urgisit și chiar urit de toată lumea. Alte popoare, ca avarii, hunii, goții, vandalii au pierit, amestecându-se cu alte popoare. Poporul jidovesc însă nu s'a amestecat și n'a pierit, ci trăiește prin toate țările lumii, acomodându-se împrejurărilor și învățând limba poporului la care se află.

Faptul acesta este cea mai minunată dovadă a dumnezeirii lui Hristos Jidovii, prin împrăștierea lor în toată lumea, dovedesc adevărata prorociilor lui Isus

Dar Dumnezeu îi mai susține pe Jidovi și pentru aceea, ca să păstreze sfintele cărți ale Vechiului Testament și din acestea să dovedească lumii că toate prorociile profeților s'au împlinit în Isus Hristos, adevăratul Mesia. Ei în schimb sunt orbi și aceasta nu o văd, după cum spune Scriptura: «Văzând nu văd, și auzind nu aud, nici nu înțeleg» (Matei 13,13).

Mai au apoi Jidovii și a treia menire,

să se îplinească întru ei prorocia spusă de sfântul Pavel în epistola sa către Romani 11, 25—28: «Orbirea la o parte din Israel s'a făcut până ce va intra plinirea neamurilor (până ce se va vesti evanghelia la toate popoarele), și așa tot Izrailul se va mântui, precum este scris: «Veni-va din Sion izbăvitorul și va alunga fărădelegea lui Iacob. Și aceasta va fi legătura mea cu ei, când voi lua păcatele lor». Atunci, la sfârșitul lumii, va veni prorocul alie din nou pe pământ, și-i va întoarce și pe Jidovi la pocăință, dovedindu-le că Isus este Mesia.

Așadară poporul jidovesc și împrăștierea lui în lume este cea mai minunată dovadă că biserica noastră este cea adevărată și că Isus este Mesia cel făgăduit.

IULIU MAIOR

Furtună cu trăznete în Aprilie.

În noaptea zilei de 9 April asupra orașului Turda și a împrejurimilor s'a descărcat o furtună ca în luna lui Cuptor. Fulgerele și tunetele se țineau lanț. Spre ceasurile 11 din noapte un trăznet a lovit în casa locuitorului Simion Șandru din comuna Borsești. În timpul acesta la un vecin a lui Șandru, stăteau de vorbă, în poartă, doi țângăi, feciorul lui Mircea Gavrilă cu un prieten al său. Puterea trăznetului a fost atât de mare, încât pe amândoi i-a izbit la pământ. Unul dintre feciori, Sas Ioan a și rămas mort pe loc, iar al doilea s'a ales cu arsuri grele. A doua zi au trebuit să-l ducă la Turda, la spital.

Casa lui Șandru Simion s'a aprins numai decât. Cei din casă dormeau și n'au simțit nimic. Au trebuit să-i scoale vecinii, că dacă nu, ardeau cu toții. Focul n'a rămas numai la Șandru, s'arit și la casa vecinului Mircea Gavrilă. I-a ars și lui, și casa, și toată gospodăria. Șandru Simion a rămas pe drumuri cu patru copii, iar Mircea Gavrilă cu opt, că al nouălea, ars rău de trăznet pe când stătea în poartă, este, deocamdată, la spital.

Și Bucur bătrânul astfel de cătănie făcuse. L-au fost luat Nemții pe vremurile când se auzia de împăratul ăla franțuz de-i zicea Napolion, și l-au ținut până către vrăjbele noastre din Ardeal. Când s'a întors Bucur Cătana dela războaie, mai să nu-i cunoască nime prin comună. A trebuit popa Mafteiu să-i dea de nume și de polecră prin protocoalele alea bătrâne, ca să-l primească la casa lor niște nepoși de frate.

Va să zică Bucur Cătana din Merghindeal avea cuvânt să fie fălos de cătănia lui.

Când vorbea de pătimirile și de pățaniile sale, Moș Bucur creștea cu trei schioape. Muștafele i-se înțeposau și mai tare ca de obicei și ochii îi ardeau în pară, ca vâlvătaia de uscături. Iși lua căciula din cap și ofta adânc, apoi nu s'ar mai fi găsit țângăi în șapte sate, cari să-i zimbească în față, ori să-i curme cuvântul.

Avea Moș Bucur Cătana mai ales o poveste frumoasă cu împăratul dela Beci, pe care o spunea cu mare plăcere pe la nunți și pe la petreceri, unde curgea vinul gărlă și apuca moșneagul la veselie. Cu asemenea prilejuri fruntea lui Moș Bucur se descreșea și gura tălătată pe drăcovenii era în voia ei, ca n' tineretele de demult și de nimeni altul cunoscute. Cliepa șiret din gene și începea:

— Ia'n privește încoace, tinerețal! Măi țângăilor cu inimi de broască, vedeți voi palma asta, mă? Asta a dat parolă cu ghinării și

cu împărații, mă! Și s'a bătut la Vătărlăuă*), mă, unde s'au războit toate armadiile lumii, mă!

— Unu-i Bucur din Merghindeal în țara Ardealului, mă!

— Auzit-ați voi, mă, de Franț-împărat, de bătrânul, care s'o bătut cu Napolion, cu sfranțogu? De unde să auziți voi, corobețe de ieri de alaltăieri! Eu l-am apucat, mă, și l-am slujit cu credință treizeci și opt de ani în capăt! Când mi-oi cotrobăi eu odată lăduța mea bătrână și s'o găsi om să cunoască slova nemțească, i-oi arăta eu obșitu, să mărturisească ei de cătănia mea. Că eu am, mă, hărtii întărite și penzie după slujba făcută. Voi ce gândiți de mine, mă? Că sânt racamete ca voi, cari cereți ploaie când auziți de patrântăș și de pușcă?

— Ia' mai umple odată, cumetre, găoacea asta, să-mi umezesc gârlanu' și să le povestesc eu întâmplarea mea cu Franț-împărat, de care să se mire nouă ierașuri. Așa! A-ă-ă-i, acum să stați habtac, mă, și să ascultați ca la „țumgebet“, că de nu flacfluctăr vă fac..!

— Când am cătănit eu, măi ficiori, era lumea învrăjbită rău. Că se ridicase fulgeratul ăla de sfranțog, Napolion Bunăparte, și buntuzeise toată Iropa. Tremurau împărații și craii de groaza lui, ca de ăl Necurat. Ii bătea Bunăparte, de-i znoția. Că avea niște granatiri de le mersese numele până la capătul pământului.

*) Waterloo.

Și au mâncat împărații la bătaie, de-i luau nevoile.

Și nu-i mersese mai bine nici lui Franț-împărat al nostru, fie-i țărâna ușoară. Măncase și el la găluște, cât îl ținuse pielea. Măncase și Angliușu, și toți.

Dar, dela o vreme, s'a întors roata norocului. Pe Napolion l-au tot încolți și dintr'o parte și dintr'alta, până l-au mănă la Vătărlăuă. Și acolo l-au rupt, cum a rupt Anghel mâța de oiștea carului!

La Vătărlăuă și eu am fost de față, mă, unde s'au încălțit toate oștile pământului. Și Angliuși și Burcuși și Ostreci și Români de ai noștri, dela Ardeal, cu Franț-împărat.

Și când a fost să se înceapă bătaia, de s'or pus armadiile în gledă, iaca se suie Franț-împărat pe-un bolovan mare de piatră și strigă peste oștiri:

— U-u-u-i, mă Bucur din Merghindeal, mă! Tu aicea ești, mă-ă-ă!

— Aici, aici, 'Nălțate Impărate, meldige horzam! Aici!

— Aici Bucur din Merghindeal?

— Aici!

— Atunci porniți bătaia, ghinării!

Și s'a pornit bătaia. De asta ce să vă mai spun? Fum și lolot, nechez de cai, bufnet de tunuri, vai și vai! Bătaie ca bătaia, da' mai cumplită!

Veniau granatirii Sfranțogului ca puvoaiele de munte. Luceau săbiile ca fulgerele

Cum stă Lumea și Țara?

Regele are Paști bune. — Hodina Parlamentului. — Ce mai e nou în politică. — Crește pricina între Sârbi și Italiani. —
— Războiul în China. —

Maiestatea Sa Regele s'a întremat și se ocupă cu vechea râvnă de trebile țării.

Bunul Dumnezeu a plecat urechea sa preasfântă spre rugăciunile neamului nostru și a vărsat balsam de vindecare peste suferințele Scumpului Monarh, care este trecut peste primejdii și poate iarăși să se ocupe de trebile țării. In boala foarte grea, Maiestatea Sa Regele s'a purtat ca un adevărat creștin, căutând alinare nu numai în știința doftorilor pământești, ci mai vărtos și-a îndreptat cugetul spre ajutorul care vine de sus, dela Doftorul cel Mare al sufletelor și a tot trupul. In suferințele Sale n'a uitat să se *spovedească* și să se *cuminece*, cum se cade creștinilor a face. In aceeaș vreme milioane de inimi se îndreptau spre țările albastre, cerșind mult dorita vindecare. Și leacul ceresc n'a întârziat, ca o dovadă că rugăciunile pioase și ferbinți le ascultă Domnul.

Inveselită este inima țării, că chiar în preajma sfințelor sărbători ale învierii Regele și-a dobândit sănătatea și poate să se bucure de harurile cerești ale Paștilor luminate.

Dumnezeu să ni-l țină tot așa, întreg sănătos și întru zile îndelungate!

Inchiderea parlamentului.

Vineri în 15 Aprilie d. General Averescu a cetit atât în Cameră cât și în Senat hârtia de închidere a Corpurilor Legiuitoare. Ca de obicei, guvernul a înșirat legile votate, căutând să arete binele care va izvorî din aceste legi pentru țară, și de cari d. General este mândru și mulțumit. Deputații și Senatorii, mai cu seamă cei ai

guvernului firește, încă au fost foarte vesele și s'au depărtat împăcați întru ale sale.

Prin închiderea Parlamentului, frământările politice s'au opăciit pe vre-o două săptămâni, rămânând ca să înceapă iarăși mai încolo, după Paști.

Domnu Maniu se arată foarte mulțumit de partidul național-tărănesc.

După închiderea Parlamentului, a doua zi, Sâmbătă în 16 Aprilie, președintele Partidului național-tărănesc a plecat în Bucovina, la o adunare. Un gazetar dela București l-a întrebat pe d. Maniu, ce zice de închiderea Parlamentului și de frământările politice mai din urmă?

— Eu sunt foarte mulțumit de felul cum s'a purtat partidul nostru în lupta trecută parlamentară. Noi am fost una și am știut să hotărîm înspre bine multe lucruri pentru țară. Și s'a mai văzut, că partidul nostru este o putere foarte însemnată de care trebuie să se țină seamă. Dovadă, că guvernul a căutat să se apropie și să facă înțelegeri cu noi. Noi vom lupta însă între orice împrejurări numai pentru binele țării și al poporului.

— Ne-au părăsit, adevărat, domnii Lupu și Filipescu, dar ieșirea lor nu ne-a făcut nici un rău. Dâșii s'au dus aproape singuri, luându-le locul alți frunțași ca dd. Iunian, Caranfil și Davila.

— Nu este adevărat că noi urim pe frații noștri din vechiul regat. Doamne ferește de așa ceva! Nicăiri n'au fost primiți frații din regat cu mai multă însuflețire și cu mai mult

drag decât în Ardeal și Bănat. Noi vrem frăție și dragoste între toți fiii țării.

Cu aceste declarații d. Maniu a plecat în Bucovina la o adunare a partidului, apoi să petrece sărbătorile în Ardeal.

Iarăși năcazuri în Balcani.

— Sârbii și Italianii se împricesc tot mai rău.

Am arătat în numerele trecute ale gazetei noastre, că Italianii sunt în ceartă cu Sârbii pentru Albania. Tărășoara asta mică face mult sânge rău și la unii și la alții. Italianii ar dori să aibă ei în mână coastele răsăritene ale Adriaticei, iar Sârbi se burzulesc și numai auzind de așa ceva. Și de-aici năcaz și mânie. Chiar acum în preajma sărbătorilor s'a întins așa mai tare și diplomații Europei n'au Paști cum se cade din pricina Albaniei. Era vorba chiar ca să ajungă treaba la mobilizări și la război. Se va mai face însă o cercare de împăcare la »Sfatul Popoarelor« și de nu s'or ajunge cu târgul nici acolo, apoi tot numai tunul va decide. Deocamdată, de sfințele Paști, tot nu stă încă cearta pe război.

O lege nouă despre vii.

Auzim, că la București s'a pus de curând pe masa Parlamentului un plan de lege nouă, care privește cultivarea viilor. Precum cetim, în această lege e vorba să se statorească niște rânduieli cari până acum nu erau și cari vor lega foarte mult mâinile cultivătorilor de viță de vie. Legea cică ar fi pornit din împrejurarea, că țara noastră face mult mai mult vin decât se poate bea și atunci trebuie un pic de strânsoare asupra viilor, ca să producem vin mai puțin, pe care cultivătorii să-l poată vinde cu prețuri mai bune.

Noul plan de lege spune între altele, că pe viitor, cei cari au vii, trebuie să ceară în fiecare an îngătuință anume dela minister, ca să-și poată îngriji și cultiva viile.

Nu ori unde se pot face vii nouă. In co-

Urlau ostașii ca lupii când dau la stână. Se rostogolia un val și se potignia. Alte zece îi luau locul. Prăpădul pământului!

Veniau ei cât frunză și iarbă, dar nici noi nu ne dam. Se întunecase soarele de fum și de prăvăria copitelor. Nu vedeam la doi pași. Ci simțiam pizmașul, îi auziam șuerul răsufării și văjăitul armelor. Inhideam ochii și pocniam. Tot în plin și tot la cap. Inotam prin sânge până la genunchi. Dar de „rătălit“ nici poveste...

Și când a fost spre seară Napoleon Bunăparte era pus jos. Gata mămăliga lui.

Se face tăcere și liniște ca într'o biserică dărămată. Doar gemetele răniților mai răsuna din când în când, ca țipetele de cucuvae în nopți fioroase.

Strigă atunci iar Franț-împărat peste oști:

— Să se numere ficiorii cari au scăpat, companiile și regimentele!

Și s'au numărat.

Da' Împăratu' de pe bolovanu lui iarăș:

— Ui, mă Bucur din Merghindeal, da' tu scăpat-ai mă?

Eu mă spălasem chiar atunci de scrum și de sânge. Și sar și răspund:

— Scăpat, meldige horzam, scăpat! M'am ticăzuit un pic de sudori și-s acil!

Franț-împăratu' coboară atunci de pe bolovan și vine așa la mine. Intinde mâna lui împărătească, batem palma și zice:

— Imi pare bine, frate Bucure, și ughian mulțam că m'ai ajutat să-l punem jos pe ful-

geratu' ăsta. Bunăparte-i a nost acum. Tu să te duci acasă în țara ta și când ți-o fi dor de mine, să vii să mă mai vezi, acasă la mine, în Beci.

— Sănătate bună, înălțate Impărate, meldige horzam. Acum eu dar mă duc. Și să auzim tot de bine!

— Să. Și nu uita, frate Bucure, când vii la Beci, să cauți casa ai cu ferești multe. Acolo hălăduiesc eu.

Așa înălțatu Franț cătră mine.

La vre-o cinci ani după Vătârlăuă iaca mă și apucă doru de înălțatu și zic:

— Ia' să-mi iau eu straița și să mă duc până colea la Beci, să văd ce-o mai fi făcând prietinu' meu dela Vătârlăuă? No mai fi având cumva lipsă de mine?

Și m'am dus, că drumu' îl cunoșteam. Sosit la cetatea împărătească, mă uit în dreapta și'n stânga, văd casa cu ferești multe și nimeresc oblu la poarta ai mare. Acolo vardă și pază, ca la împărași.

Eu însă tun fără frică, ca acasă. Imi pusese medaliiile pe piept. Face varda salutir, ca la un ghinărar, și trec.

In ușa palatii de cine dau? De înălțatu. Leșise omu' în prag c'un călcăi de pită albă'n mână și aștepta să-i sosească vacile din ciurdă, să le mulgă. Cât mă vede, sare cu brațele deschise și-mi fuge în cale:

— Hehei, săracu Bucur din Merghindeal că vine să mă vadă. Bun sosit, frate Bucure,

și mulțam că nu m'ai uitat. Brava, brava, gozaidanc! Ai mai vint pe la noi?

— Vint înălțate, că mi-o fost dor!

— Și mie mi-o fost tare dor de tine, frate Bucure. I-a poftim mai înăuntru, să șezi, că-i fi obosit de atâta cale. Și să te vadă și boreasa mea. Vai, ce bine i-o părea!

Tunăm în casă și colo la vatră, între oale și cioveie muierești, dăm de-o femeie înaltă, bine închiemată și cu costița linsă. Jăruia focu la un castron cu tocană.

— Ia te uită boreasă, cine ne-a chiecat în prag? Nu-l cunoști? E fratele Bucur din Merghindeal, soțul meu de la Vătârlăuă, unde l-am răzbit pe Bunăparte.

Nălțata împărăteasă se întoarce, se șterge de untură pe poala șorțului și-mi întinde mâna.

— Bucur din Merghindeal? Brava Bucure, să fi sănătos! Da' pe Bucuroaie dece n'ai adus-o? Vai, ce rău îmi pare! Ia șezi colea la noi, să ne șază pețitorii!

Am șezut după masă și ne-am pus la povești. Spunea înălțata, că-i năcăjită rău de războiul găiniilor, că zicea că de vre-o două săptămâni mâni a dat o boliște rea între ele și-i mor ca muștele. N'are biata muiere nici de-o cloacă de dai Doamne.

I-am spus că nici pe la noi nu-i mai bine, că și'n țara Ardealului mor hoarale. Pe când vorbeam noi așa, împăratu se dusesse să caute copiii, să mi-i arete. S'a și 'ntors în curând c'un poșândoc ca de cinci ani.

De peste țări și mări.

O vânătoare de leoparzi

Leopardul este una dintre cele mai salbatice fiare de pe toată fața pământului. Trăiește prin pădurile Africii, alături de leu și de tigrul.

El acoperit cu un păr moale și mătășos de culoare galbănie, pătat cupete brune negrii.

El foarte puternic. Se spune că leopardului nu-i este frică nici de elefanți. Are colți mari ca pumnalele și ghiare foarte ascuțite. Rar animal care să poată scăpa din ghiarale lui.

El mlădios în mișcări ca și o pisică și șiret ca o vulpe. Se acată de copaci ca și veverița și înoată prin apă ca o vidră.

Dacă a simțit că unde-va este carne, se furișează acolo. Nu se dă în lături nici din fața omului. Când se întâlnește cu un om e de o obrăznicie fără păreche. Chiar pentru aceea vânătoarea de leoparzi e foarte grea și primejdioasă. Curajos vânător trebuie să fie acela, care se încumetă să iee la țintă vre-un leopard, fiindcă în cazul când glonțul n'a nimerit bine, leopardul sare asupra lui, îl înhață cu ghiarele și îl omoară.

În chip se poate vedea vânătoarea primejdioasă a unui leopard din pădurile apusene ale Africii de miazăzi. Acest

leopard a omorât mulți oameni și doi vânători curagioși și-au pus în gând să-l iee la țintă. Se pun la pândă în dosul copacilor. Și când leopardul trece pe acolo, unul dintre vânători pușcă asupra lui. Glonțul nu nimereste bine și leopardul înfuriat sare asupra omului. El culcă la pământ, implântându-și ghiarele în pieptul lui. Are totuși curajul să prindă leopardul de gât cu atâta putere, încât acesta n'a putut să-l sfășie îndată. Într'aceea vânătorul celalalt băgând de seamă primejdia în care se afla soțul său, ridică pușca asupra leopardului și dă glonț.

Leopardul e strâns de falca din jos cu atâta putere de vânătorul primejduit încât nu mai poate numai să urle, căscând gura. Și celalalt vânător pușcă tocmai în gura leopardului, sfărâmându-i creierii. Leopardul urlând puternic se răstoarnă lângă vânătorul pe care voia să-l omoare. Cei doi vânători scapă și duc în satul din apropiere leopardul. Aici sunt primiți cu alai și sătenii nu știu cum să le mulțamească pentru că i-au scăpat de această fiară primejdioasă.

Cheracelul. Este o boală a cailor. Se face pe părțile copitei. Suferă de cheracel mai ales caii cu copita plină. Se ivește din cauza loviturilor și izbiturilor tălpii de pietrii.

Se arată în formă de corn pe talpă. Calul bolnav schioapătă.

Vindecarea se poate face, despotcovindu-l la piciorul bolnav și curățind talpa cu cuțitoaia. Când se face curățirea, se dă peste un corn tare și uscat. Dacă se stringe cu cleștele de acel corn, calul arată durere.

Talpa se scobește bine, subțind într'una cornul. În chipul acesta, calul se vindecă și nu mai schioapătă.

Un cleiu bun de lipit se poate face din cleiul ce se scurge din cireși și din vișini. Acest cleiu se pune într'un vas și se toarnă peste el apă. Se lasă până se înmoaie bine și se face apos, apoi se poate întrebuița la lipit chiar așa de bine ca și cleiul cumpărat din prăvălie.

Știrile Săptămânii.

Hristos a înviat!

Dorim sărbători vesele și fericite tuturor cetitorilor și prietinelor gazetei noastre.

Invitare. Tinerimea română din Pănade Vă invită cu drag la producțiunea teatrală ce va aranja Luni în 25 Aprilie 1927 (a doua zi de Paști) în Școala primară din loc. Inceputul la ora 8 seara. Prețul de intrare: loc I. 40 lei; loc II. 25 lei; loc III. 15 lei; stal 10 lei. Venitul curat e destinat: 1/2 bisericii, 1/2 școlii. Comitetul aranjator.

Pasăre cu patru ochi. În pădurile nepătrunse din împrejurimile fluviului Amazon s'a descoperit o pasăre ciudată. Ea are două perechi de ochi și învățații spun că este o rămășiță a vremurilor vechi.

Vindecarea reumatismului. Directorul unui spital din Viena, dl. dr. Gustav Paul a publicat într'o gazetă un articol, în care arată că a reușit să descopere un leac pentru vindecarea reumatismului (răcelii). Acest leac se înproașcă sub piele cu ajutorul unui ac găurit. Drul Paul întrebuițează leacul de un an și-a ajuns la vindecări cu adevărat minunate.

Medicul-șef al căilor ferate austriece a și hotărât introducerea acestui leac pentru vindecarea funcționarilor de sub îngrijirea sa.

Scândurile noastre nu se mai cumpără în străinătate. Până acuma scândurile noastre se vindeau pe piețele din Grecia, Turcia, Egipt și Bulgaria. De o vreme încoace însă scândurile sârbești și cehoslovice sunt mai ieftine decât ale noastre, și astfel noi nu ni-le mai putem vinde. Bulgaria apoi, care cumpăra scândurile noastre și le transporta pe Dunăre, a făcut un târg cu o societate austriacă, și aceea a făgăduit că-i taie toate pădurile pe cari le are în țară. Astfel noi suntem amenințați să ne închidem fabricile de cherestrea din țară.

Ceaiul este stricacios? În Tunisia din Africa, dela războiu încoace oamenii au început să bea prea mult ceai. Medicii au constatat că de atunci oamenii au început a slăbi la vedere și nu mai au atâția copii și sunt mult mai mânioși, mai certăreți și mai leneși decât mai înainte.

A murit pentru că n'a înviat nepotul-so. Bătrâna Elena Ionescu din Brăila a visat într'o noapte că nepotul ei Ionel Nichiforescu va învia. S'a dus deci bătrâna și l-a desgropat și l-a așezat în odaia ei. Oamenii au descoperit însă grozăvia aceasta, iar pe bătrâna au judecat-o la închisoare pe trei luni. Asta s'a întâmplat înainte cu doi ani.

Bătrâna și-a făcut pedeapsa și a venit acasă. Dar gândul ei tot la nepotu-so a fost. Nu s'a putut împăca cu gândul, că oamenii cei răi l-au îngropat din nou, și în ziua de 31 Martie a murit de supărare, că n'a înviat nepotu-so.

Văduvele de război nu pierd dreptul la penzie și dacă se mărită. Înalta Curte de Casație dela București a adus o sentință într'un proces a unei văduve de războiu, care s'a măritat și astfel statul i-a detras penzia de văduvă de războiu. Înalta Curte de Casație a îndrumat statul, să-i plătească și pe mai departe penzia, pentru că legea dela 1920 despre penziile văduvelor de război așa poruncește. Legea cea nouă a penziilor, dela 1925, nu a scos din vigoare pe cea dintâi.

Așadar văduvele de război se pot mărita în dragă voie, că nu-și pierd penziile avute.

Și pe când se deșteptase, pe a lui haine stropi de sânge
Mult văzu și cu durere începu amar a plânge.

În spre Paști, își cumpărase ceva grâu să-și facă pâine,
Oh! Din prețul de trădare să mănânci, creștin, Române!
Dar în sfânta zi, când pânea, la căseni s'o deie frânge:
Vede cum din pâne cade, colea jos, un glonț de sânge.

Cu-o mână prinde glonțul, 'ncealaltă pânea ține
Și pe când s'o ducă 'n gură, «sânge cald curgea din pâne»...
«Ah! nu pot s'o mănec, mă doare săltelel, mai bine mor».
Decât să trăiesc în lume, ca nemernic trădător.

Și-au căzut copii și mamă în genunchi cu bietul tată
Zicând: «Doamne, de se poate azi păcatul greu mi-l iartă!»
«Când, un neam jelim pe Horea având triste sărbători
Pentru el, trimite Doamne, veseli Paști la următori!»

«Dă, că auzit-a Domnul ruga lor, cu umilintă,
Când, după a lui Horea moarte am ajuns la biruință.
«Azi gorunul dela Tebea, unde Horea-și doarme somnul
Tâlcu spune: «Rugăciunea unui neam aude Domnul».

CONSTANTIN MANU.

Călcat de automobil la vârstă de 100 ani. Șoferul Barbu Mihail din București a trecut cu automobilul prin comuna Chiselet (Ilfov) și a călcat pe bătrânul de 100 de ani Vasile Crau, rupându-i picioarele. Bietul bătrân a fost dus la spital, iar șoferul arestat.

O mamă care-și îngropă copilul de viu. O grozăvie cum rar s'a mai pomenit publică ziarele din Brăila: Femeia Dumitra Velcu din comuna Tudor Vladimirescu a născut o fetiță pe care a îngropat-o de vie în grădina casei. Două vecine au venit tocmai atunci ca s'o viziteze. Ele au observat o dără de sânge ce ducea spre grădină și au întrebat-o că de unde e sângele acela. Atuncia mama animalică și-a mărturisit fapta. Vecinele îngrozite au alergat de au desgroptat copilul, care, cu toată era îngropat de aproape un sfert de ceas, trăia încă. Au plecat apoi și au vestit jandarmilor fapta îngrozitoare. Adusă la jandarmerie mama ucigașă n'a voit să-și alăpteze copilul, așa că cele două vecine au trebuit să se îngrijească de el, iară ucigașa a rămas închisă.

Două focuri mari. În noaptea de 14 Aprilie s'a aprins o casă în comuna Buhuși de lângă Piatra Neamț. Fiind vântul mare s'a aprins întreg satul și au ars 200 de case. A ars întreaga strada bisericii și o mare parte din strada Bacău.

În aceeași noapte s'a aprins o casă și în comuna Mogoșești, dela care s'au aprins alte 100 case, cari au ars de tot.

Cutremur de pământ în Ungaria. În împrejurimile orașului Kecskemét Duminecă după prânz a fost un cutremur de pământ. Mai multe case s'au dărâmat, altele au crepat, oamenii au fugit pe străzi și au petrecut noaptea pe afară. Moarte de om n'a fost.

Ce nu pot ferta bolșevicii Româniel. E lucru știut, că bolșevicii nouă Românilor ne sunt cei mai mari dușmani. Gâciți pentruce! Ni-o spune o gazetă franțuzească: Bolșevicii au încercat toate mijloacele, ca să bolșevizeze Europa, dar mai întâiu țările din Balcan și România. Zădarnică le-a fost însă orice încercare. În Balcan și-au vârit ei colții nu e vorba, dar în România n'au isprăvit nimica. Românii au fost treji și cu mintea la loc. Nu s'au lăsat nici bolșevizați nici infricați. Urmasrea a fost, că nici în Balcan n'au putut face ispravă, decât în Bulgaria, dar nici acolo nu știu ce. Întrebați, că pentruce nu pot suferi bolșevicii pe Români? Pentruce nu ne-au putut lua de pe picioare.

N'o spunem noi, o spune o foarte de seamă gazetă franțuzească.

Copil sfâșiat de porci. Femeia Gheorghina Gh. Nicolae din comuna Tichilești a plecat la munca câmpului, lăsându-și acasă în leagăn pe fetița sa de 4 luni.

La prânz a venit acasă, ca s'o alăpteze. Când să intre însă în odaie, o vedere groznică i-s'a așternut înaintea ochilor: căpșorul și picioarele pline de sânge al copilitei, iar porcii încă rodeau la oasele fragede din coastă. Nefericita mamă a înebunit.

Câte vapoare umblă pe mare. Un englez a făcut o socoată, câte vapoare au brăzdat mările în o lună și jumătate din anul acesta, și anume dela 1 Februarie până la 17 Martie. El a constatat că 11 mii 305 vapoare au brăzdat mările și 342 vase mai mici cu pânză, cu totul așadară 11,647. Dintre acestea 152 s'au împotmolit, 127 s'au stricat, 31 s'au aprins, 24 au explodat, 29 s'au pierdut în urma groznicelor furtuni, 28 s'au înecat.

Iugoslavia a primit un împrumut mare. În zilele din urmă Sârbii au avut o bucurie. Americanii le-au dat adecă un împrumut de 30 milioane dolari, din cari vreau să-și facă o nouă cale ferată spre mare.

În sfârșit nu se va mai călători în cinste. Până acuma pe clasa I. și a II. a căilor noastre ferate nu întâlneai decât călători cari făceau călătorii în cinste. Jumătate dintre călătorii de pe cl. II. și aproape toți cei de pe cl. I. călătoreau adecă cu permise libere, primite de pe la ministere pentrucă erau corteși buni ori luptători pentru cutare partid politic.

Multă gură s'a făcut chiar și în parlament și senat împotriva acestor permise libere. Miniștri au și făgăduit că le vor curma, dar făgăduința a rămas neimplinită.

Iată însă că noul subsecretar de stat al c. f. r. dl general Mihaila Ionescu a făcut ordine și în privința aceasta. A poruncit adecă, să se ardă toate carnetele de bilete gratuite sau cu preț redus. Porunca s'a și îndeplinit în fața D-Sale. Carnetele toate au fost aruncate în vatra unei locomotive.

Așadară să-și pună pofta în cuiu toți cei dedați cu călătoria în cinste. Nu mai sunt bilete gratuite nici cu preț redus. Dl general Mihail Ionescu le-a ars și a făcut în sfârșit ordine.

Școală de hoți la Iași. Poliția din Iași a făcut o cercetare într'una din zilele trecute în Mahalaua Frumoasa din Iași și a dat de o școală unică în felul ei, de o școală de hoți. La masă stătea un vestit hoț și spărgător, pe care de mult îl căuta poliția, iar în bănci vreo 30 de elevi, copii stricați și ai nimănu de prin mahală, cari ascultau cu mult nesat prelegerile dlui profesor. El le arăta, cum trebuie să deschidă ușa, ferestile; cum au să păsească și să se poarte în casele bogăților.

Poliția a pus mâna mai întâiu pe dl profesor, i-a legat fedeleș și apoi i-a dus și pe elevi, tot legați, la dobă, ca să se mai răcorească puțin și să nu poată folosi învățăturile măiestrului.

Automobil care face 324 kilometri pe oră. Un automobil al firmei engleze din Londra: Segrave a făcut 324 kilometri și 552 metri într'o oră. Lumea întreagă a rămas uimită de această iuteală grozavă, căci nime nu se aștepta la mai mult de 300 kilometri pe oră.

Groznică ciocnire de trenuri de pe linia Ploești—Tândărei. În noaptea de 10 spre 11 Aprilie trenul de petrol care venea dela Ploești cu 36 vagoane încărcate cu benzină s'a ciocnit pe linia Ploești—Tândărei cu un alt tren de petrol care avea 30 de vagoane goale. Amândouă locomotivele au căzut de pe șine și s'au răsturnat dimpreună cu 14 vagoane pline de benzină. O detunătură puternică și apoi un foc îngrozitor a urmat după aceea. Cele mai multe vagoane au ars de tot, linia s'a stricat pe o lungime de 100 metri. Iar cecece a fost mai îngrozitor, patru oameni au ars scrum, iar cinci inși s'au rănit foarte. Răniții au fost trimiși la spitalul din Tândărei.

O altă nenorocire de tren cu 11 răniți. Între stația Răcașul de jos și Augustin a deraiat trenul de persoane, care mergea în ziua de 10 Aprilie dela Oradea spre București. Cauza deraierii a fost că șinele au fost prea vechi, și sub povara locomotivei au plesnit. Calea ferată fiind aici înaltă, vagoanele s'au răsturnat în șanț. Sunt 11 răniți, dintre cari doi mai greu.

† **Preotul Vasile Răsu** paroh în retragere, viceprotopop onorar, după lungi suferințe, purtate cu creștinească răbdare, și după

impărtășirea cu sfintele taine, a adormit în Domnul Marți, la 12 Aprilie 1927, în anul 87 al vieții și 60 al preoției și fericitei sale căsătorii. Răposatul a păstorit vreme îndelungată în comuna Șeulia de Câmpie și a avut rara mângâiere să crească patru feciori la învățătură înalte toți doctori: un medic, doi avocați, iar al patrulea Sf. Sa Păr. Dr. Alexandru Rusu, canonic și rector al Seminarului teologic din Blaj. A fost înmormântat la Târgu-Mureș, în 14 Aprilie.

Facă-i Dumnezeu parte cu dreptii!

Ajutor pentru elevii dela școlile din Blaj.

Cine a avut privilegiul să treacă prin Blaj a putut băga de seamă, că numărul elevilor și al elevelor, cari cercetează școlile din Blaj, în loc să scază — cum se credea — pe urma faptului, că s'au deschis în apropiere atâtea școli, crește în fiecare an.

Cu numărul elevilor însă crește și numărul celor necăjiți. Căci la școlile Blajului, ca și în trecut, trag mai cu seamă copiii mai sărmani cu gândul, că traiul le va fi mai ușor.

De fapt elevii noștri trăiesc în împrejurări mai ieftine, ca în alte părți, însă lipsa ajutoarelor de pe vremuri o simțesc și ei de-a binele. Nu mai sunt vestiții șipăi, cu cari și-au isprăvit școlile, câte 8—12 ani, mulți înaintași, cari azi sunt în stări bune.

Ne cade bine, când aceștia nu-și uită de urmașii lor și din cât le a dat bunul Dumnezeu întind o bucată și celor necăjiți de azi.

O astfel de danie ne vestește scrisoarea ce-a primit o în zilele trecute direcțiunea Liceului de băieți, pe care o dăm în întregime, ca să fie de îndemn și pildă și altora:

Preaonarate Domnule Director,

Ca jertfă de mulțămiri lui Dumnezeu, pentru însăntătoșarea bunului nostru Arhiepiscop, Mitropolitul Vasile, trimit mica sumă de 1000 Lei pentru doi elevi mai lipsiți de mijloace dela acele școli.

Primiți, Vă rog, stima și respectul devotatului DVoastre.

Agriș 6 April 1927

Matei Moldovan
paroch gr. cat.

Dorim, ca fapta păr. Matei Moldovan să găsească cât mai mulți urmași cu inimă și gândul bun ca Sf. Sa.

Noua lege cătănească.

În curând vom avea o nouă lege de recrutare. Feciorii vor cătăni 2 ani, cei dela jandarmerie și grănișerii 3 ani. Cu lăcrămintă nimeni nu mai poate scăpa de cătănie, ci și rinții bătrâni vor primi ajutor dela stat. Plecarea la cătănie a recruților nu se va mai face la 1 Noemvrie, ci la 15 Februarie, voluntar la 15 Octomvrie. Această lege va avea putere mai întâi, când vor ajunge la recrutare cel din anul 1929.

Cum se scoate sarea prea multă din mâncare. Dacă din nebagare de seamă am pune într'o mâncare prea multă sare, putem scoatem sarea, punând deasupra oalei cu mâncare o pânză de in. Peste pânză se presară mâna de sare. Toată sarea din mâncare se trage în pânză. Măncarea însă trebuie să rămână bine fiartă și oala să fie plină.

Sarea prea multă din mâncare se scoate și așa că punem în oală câțiva dherbe mâncare, o sponghe curată. Sponghele sugă din mâncare sarea prea multă.

munele, unde economii nu se ocupă în mare măsură cu cultivarea viilor, pe viitor nu vor mai avea drept să puie vițe de vie. Tot așa acolo, unde vinul de până acuma n'a atins cel puțin 9 grade proba „Maligand”, nu se mai pot pune și cultiva vii.

Legea statorește și darea pe care vor trebui s'o plătească proprietarii de vii. Pe fiecare jugăr de vie se va arunca anual o dare de 15 lei în aur, ceea ce în bani de hârtie face 600 lei. Inafară de asta după fiecare litru de vin produs se va mai plăti o dare specială de 60 bani.

Când scriem acestea șire, nu cunoaștem

încă chiar în toate amănuntele noul plan de lege despre cultivarea viilor. Dar și din ceea ce cunoaștem până acum, putem spune, că această lege va face multe încurcări și multă amărăciune, mai cu seamă între micii cultivători de vie, cum sunt, în deosebi, economii noștri din Ardeal. Mari buclucuri se vor putea naște cu scoaterea îngăduințelor de fiecare an dela minister și cu bietele viuțe, cari așa amărîte și mici cum erau, îndulceau totuși pe atâția dintre sătenii Ardealului. Dar să așteptăm să vedem cum va ieși noua lege după cernerea din Parlament.

Războiul din China.

— Valvătaia din Răsăritul îndepărtat poate să aprindă și Europa? — Ne putem aștepta la un nou război ca cel din 1914—1918? —

Luptele din China se aprind tot mai tare. Chinezii dela miază noapte continuă să se ia de cap cu cei dela miază-zii, iar între ei se vede cât de colo codița îmbârligată a bolșevicilor ruși. De altă parte, englezii își văd primejdute interesele și stau gata să se amestece și ei în horă.

Așa fiind stările, ne putem pune întrebarea:

— Oare, se poate întâmpla, că luându-se într'o bună zi la păruială și englezii cu rușii, să se nască din bătaia

lor un foc, care să ajungă și până la noi? Această întrebare se pune, cu atât mai vârtos, că atât englezii cât și rușii sunt europeni, cari, mai de grabă ori mai târziu, vor căuta să hotărăscă soarta războiului aici, acasă. În acest caz, bătaia ajungând foarte aproape de noi, cu greu am scăpa și noi de pacostea războiului...

La întrebarea de mai sus greu este a da un răspuns lămurit și hotărâtor. Decât putem

să cercetăm împrejurările și din judecarea lor să tragem unele încheieri cari ar fi mai aproape de mîntea sănătoasă.

Că se iau chinezii de cap nu-i lucru prea mare, că doar țara lor de când se știe a dus-o tot în răzcoale și'n bătăi. Chinezii, vorba aceea, ei se bat, ei se împacă și-și mîncă mîlaiul după firea și după năravurile lor. Un mare bibi este însă împrejurarea, că de astă

dată la răscoală i-au ațâțat rușii bolșevici. Și mai e năcaz, că de amestecul bolșevicilor în China se simt impunși englezii, cari, precum se știe, sunt o nație de oameni foarte dârzi și răi de pagubă. Sgândăriți fiind, ei nu se ostoieie până nu iasă deasupra, de s'ar bate o sută de ani.

Un război însă între englezi și ruși cu greu se poate închipui astăzi, când bolșevicii n'au putere nici oști, să fie bătaie mai lungă cu englezii. Deci e foarte cu putință, că rușii, de vor vedea că se prea se îngroașă gluma, și-or trage pe seamă și s'or ogoia frumușel, căci își dau ei seama că nu pot trage deget cu englezii. Cel mult pot aprinde zizanie, precum se pare că asta o vreau mai vârtos, dar de-a purta război îndelungat n'au de unde să poată.

De-altefl că bolșevicii își caută de lucru prin China, noi Românii numai bucura ne putem, căci în vremea cât sunt ei cuprinși acolo, n'au când se mai gândi la Basarabia.

Așadară, de-un războiu european deocamdată n'avem la ce ne teme prea tare, că zodiile nu-l arată cu putință. Firește, prorocie hotărîită nu putem face, dar până la război mondial, ca cel din 1914—1918, tot mai va un pic.

Până una-alta chinezii se cotonogesc ei între ei și își aranjază daraverile cum se pricepe. În legătură cu războiul din China arătăm în acest număr al gazetei noastre un chip foarte interesant, care vine chiar de-acolo, din țara oamenilor galbeni. Chipul nostru înfățișază trupele chinezii gata de luptă, stând gledă în fața ofițerilor lor. Uitați-vă la aceștia din urmă, ce pălării au pe cap și ce pantaloni, ca bosniicii. De sub pălărie le răsar la vale coadă de păr, ca la fete, după obiceiul lor din strămoși. Ne putem ușor închipui, ce mai clăcuială de plete, când apucă acești ostași piept la piept, să se bată cu mâinile, nu puștile și cu sulitele cele lungi.

S'au innecat 200 de inși. Un pod plutitor cu care treceau o apă 200 de oameni s'a scufundat lângă Tokio. S'au innecat toți cei 200 de oameni.

— Iaca Bucure, ăsta-i cel mai mic al nost, Ferdinand. C'am mai avut o fată, dar aia-i măritată, și n'o'auvut noroc, ș'o văduvit, săraca.

— Dă parolă lui baciuc Bucur, măi Ferdinand! ice împărăteasa. Hai, nu sta acolo ca un măr pădureț. Doar' tu ești copil mare acum, ori ce fenea să te mîncee!..

Copilul s'a apropiat cu codeală și eu i-am pus în palmă o suștacă de patru bănuși, nouă nouă. Cât ce-a văzut-o Ferdinandu naibii, a și luat-o la picior și ață la jidovu din colț, să-și cumpere gogoroanțe de zahar. Când l-am văzut mai târziu, la mîncare, era mozolit tot pe obraz ca un pui de drac.

— Așa fac copiii și pe la noi, am zis. Si ne-am văzut mai departe de gură, că tare era bună tocana înălțatei. Da' zău nici vinu nu era prost, ca ăsta de aici, care-ți sgărie ceriu gurii de acru ce-i.

Și așa, măi ficiori, m'a primit Franț-împărat ca pe un frate, când m'am dus de l-am căutat la Beci, în paluta lui cu ferești multe. Și când am plecat, m'a petrecut până departe și mi-a zis:

— Să trăiești drag fratele meu și încodată mulțam de tot ajutorul ce mi-l-ai dat.

*

— Așa cătană am fost eu, măi broscuilor. Că unu-i Bucur din Merghindeal în țara Ardealului.

...Și asculta tot satul cu mare plăcere povestea lui Bucur Cătana. Iar el, moșneagul, întindea oala la cumetri, să-i mai toarne un rând de udătură și zimbea șiret, pe sub mustață.

A. Melin.

Țiganul și umbra lui.

Un țigan plecă odată,
Intr'o zi cam pe 'nserat,
Ca să-și vadă niște neamuri,
Intr'un sat mai depărtat.
Și să-și facă curaj, cioara,
Ia un par mare pe spate
Ș'apoi haid' peste ogoare
În cântări și fluerate!..
Dar cum pe ceriu era lună,
El nici grijă nu avea,
Că alătura de dânsul
Umbra lui îl urmărea.

Vrând puțin să odihnească
Lasă parul coala jos
Dar și umbra ca și Cula
A făcut la fel, frumos.
Și cum era Cula singur,
Făr' a vrea, se tot gândește:
— Ce-ar fi să-mi răsară 'n cale
Nu știu ce? Doamne ferește!

Și cum sta așa pe gânduri

Vrând că plece mai departe
Vede-aproape-un om ca dânsul
Tot așa cu parul 'n spate!..

Pleacă Cula dus de groaza
Ce-l furnică prin spinare,
Când colo și omul ăla
După el, pe hai cărare!..
Și când stă, să vadă cine-i?
Omul încă odihnea,
Iar când pornea mai departe
El de Cula se ținea.
— Doamne sfinte, ce-o fi hasta?
Uite, vrea să mă apuce!..
Și în groaza lui cioroiul
Își tot face câte-o cruce.
Dar ce făcea el de frică
Hăla tot așa făcea,
Și țiganul, că ce-i asta,
Chiar deloc nu 'nțelegea.

— Hai, — gândește Cula 'n sine —
Să mi-l spariu — așa cu parul!..
Că de teamă, ho să fugă,
Și io scap, mînce-m'amarul!

Dar când s'a răstit odată
Hăla încă s'a răstit,
Iar Cula nici că-l așteaptă
Ci la fugă s'a pornit..
Când se uită: oare unde-i?
Iată-l, iarăși lângă el!

Un mare praznic național

— Se împlinesc cincizeci de ani de când România noastră a scuturat jugul turcesc și s'a făcut țară de sine stătătoare. —

Țara întreagă sărbătorește împlinirea unei jumătăți de veac dela războiul României pentru neatarnare. In toate orașele și satele României întregite, se proslăvește, de întreagă suflarea românească, ziua cea mare, care va rămânea pe veci slăvită în istoria acestui neam.

Ea ne aduce aminte, că se împlinesc 50 de ani de când România și-a câștigat neatarnarea de sub vitregile stăpâniri streine și a pornit astfel pe drumul desrobirii naționale.

Visul Românilor de bine, din cele două Principate românești, se înfăptuise: o țară liberă și un Domn neatarnat!

Dar dușmanii de veacuri ai neamului nostru nu vedeau cu ochii buni renașterea națională a oropsitului popor românesc. Pâneau cu lăcomie fiecare clipă de slăbiciune a țării. Doreau ca unirea țărilor române să fie desfăcută și ele să fie iar cărmuite ca mai înainte de către doi Domni, ca în trecutul de restriște al țărilor românești. Numai bine nu se gândeau.

Domnitorul Carol.

Țara era în primejdie... Conducătorii politici au găsit însă răspunsul potrivit la mârșavele uneltiri străine... Trebuia adus un prinț străin. Prințul a fost găsit curând. Prințul Carol de Hohenzollern a devenit Domnitorul României, jurând când și-a pus piciorul pe pământul României, că va lucra și lupta pentru mărirea și înflorirea țării. În clipa în care am pus piciorul pe acest sfânt pământ — a spus Prințul Carol — am devenit român și voi împărtăși cu voi, atât soarta cea bună, cât și cea reală Din această clipă toți una suntem!

Intr'adevăr, ca un Român cu adâncă iubire de neam și țară s'a purtat în tot timpul lungii și rodnicei Sale domnii de aproape 50 de ani!

Cei dintâi ani avu să lupte cu multe și mari greutăți. Cu răbdare și înțelepciune le bi-

rui pe toate. 17 ani fusese nevoit să plătească însă bir Sultanului turcesc, căci așa era îndatorată țara din vechime: să plătească bir Turcilor.

Războiul din 1877.

În anul 1877 însă izbucnește un inverșunat război între Ruși și Turci. Acum sosise și ceasul, de mult așteptat, pentru eliberarea Românilor de sub steagul turcesc.

Domnitorul Carol adunându-și sfetnicii cei mai aleși ai țării ca să se sfătuiască împreună cu ei, au hotărât să treacă de partea Rușilor împotriva Turcilor. Astfel credeau să dobândească neatarnarea țării de sub jugul turcesc și să câștige libertatea națională a poporului român. Țara întreagă era în sărbătoare. Un chiot prelung de bucurie a izbucnit din toate pepturile românești când s'a știut în țară hotărârea cea mare.

Deși Românii au hotărât să lupte alături de Ruși, îngâmfații de Ruși nu erau bucuroși și veseli de ajutorul românesc! Ei se credeau tari, puternici și încrezători în propriile lor puteri. Dar războiul fu plin de greutăți. Rușii fură înfrânți în cele dintâi lupte. Ajutor nu le venia grabnic din nici o parte. Erau pierduți prin locuri necunoscute și câmpiile Bulgariei erau pline de leșuri muscălești. Ba Osman Pașa era să arunce întreagă armata rusească în Dunăre, așa că numai Românii, dorobanții și vânătorii i-au scăpat de marea nenorocire. Când au văzut primejdia față în față, atunci îngâmfații Ruși și-au adus aminte de Români, și au cerut grabnic ajutorul românesc.

Comandentul lor a trimis Domnitorului Carol o telegramă de următorul cuprins:

— „Vino într'ajutorul nostru! Treci Dunărea pe unde voiești, cum voiești și sub orice condițiuni voiești! Dar vină cât mai iute, căci Turcii ne prăpădesc!“

Domnitorul Carol le-a sărit numai decât

într'ajutor și trecând Dunărea a primit sub comanda Sa întreagă armata rusească și românească. În ceasul al 12-lea învățaseră mințile și muscalii! Îngâmfarea le pierise!

Biruința dela Plevna

Domnitorul Carol își îndreptă întreaga armată spre Plevna cea blestemată, unde viteazul Osman Pașa era puternic întărit. Luptele au fost crâncene și sângeroase, dar biruința a rămas de partea Românilor. În ziua de 30 August 1877 dorobanții Români au înfipt, pe temutele redute turcești ale Plevnei și Griviței biruitorul steag românesc. Insuș Osman Pașa rănit la un picior, fu silit să se predea cu întreaga armată în mâinile Domnitorului Carol. Cel mai viteaz general turcesc a fost învins! întreagă armata turcescă nu mai putea să continue războiul, căci luptele erau crâncene și cu pierderi mari și toată truda lor era în zădărnici. Au cerut pacea, recunoscând României neatarnarea, pecetluind prin iscălitura Sultanului turcesc deplina eliberare de sub jugul străin.

Neatarnarea.

De acum România a ajuns stăpână pe soarta sa! Dumnezeu i-a hărăzit zile mai bune și mai fericite! La câțiva ani s'a ridicat la rangul de regat și cel dintâi rege al României, Domnitorul Carol, a fost încoronat cu cinste și bucurie mare în ziua de 10 Mai 1881, cu coroana de oțel făurită dintr'un tun turcesc, luat dela Turci în războiul pentru neatarnare. Măreț simbol și grăitor prin veacuri despre vitejia dorobanților români!

Ne vom mândri, cât timp va trăi poporul nostru, cu faptele mărețe ale războiului românesc dela 1877. Amintirea vitejilor dela Plevna vom pomeni-o din neam în neam. Ei au dat țării neatarnarea și au prilejit isbânda zilelor de azi!

Ion Pop Zăicani.

Regele Boris se căsătorește cu principesa italiană? Un ziar din Paris aduce știrea că regele Bulgariei Boris se va căsători cu fiica regelui Italiei. Știrea însă încă nu s'a întărit.

— Hauleo, răcnește Cula,
Bată-te crucea mișel!..
Ce te-apucă, măi cumetre,
De te ții tot după mine?
Doară găscă de ieri noapte,
Calce-mă de-i dela tine!..

Și să nu-l poată ajunge
Svârle pasul mai cu zor,
Când, deodată, zdup! țiganul,
Drept în cap peste-un răzor!..
— Noa, acum al tău sunt drace,
Mâncă-mă cu castraveți!..
Urlă Cula și s'afundă
Cu nasul între scăeți.
Apoi nu mai zice-o vorbă,
Ba nici din ochi nu clipește
Până 'n ziuă, când pe-acolo,
Un Românaș nimereste.

— Ce stai aici, cioromină?
Doar te-au prins dela hotit?
— Taci să-ți spun, măi Rumânico,
Astă noapte ce-am pățit!..
Uite, vin fără de frică,
Fluerând pe hast cărare,
Când un hăla, cât un munte,
Imi iasă grăpiș în cale;
Io-l feresc, să n'avem vorbe,
El se ține tot de mine,
Și-l rugam să-mi deie pace
Că n'am voie azi de glume.

Ba începe, măi creștine,
Uite-așa să mă nbrâncească
Și cu parul tot spre mine,
Când de când să mă lovească!
De eram, uite, ca alții
Iac'asa, un papă lapte,
Căpătam de nici Sân-Petru
Nu mi-o lua de pe spate.
Dar eu, ca omul cuminte,
Mă feream să n'avem ceartă,
Că nu-mi place să mai umbliu
Cu tâlhari la judecată.
Și vrând să-i fac drum, să meargă,
Mă feream puțin din cale,
Când mă și lovește hoțu
Cu paru peste spinare
De gândeam că Sfânt-Ilie
M'a trăznit și, de mă crezi,
N'am văzut de când e lumea,
Pân'atuncea stele verzi!..

— Dar ce râzi, măi Rumânico?
Calce-mă, de nu-i așa!
— Taci, măi cioară, n'a fost nime,
Decât, poate, umbra ta!
Uite, eu stau ziua-noaptea
Cu vitele 'n deal și 'n vale
Și nici vorbă să cuteze
Cineva, să-mi sară 'n cale!..
Și eu n'am nici par ca tine,
Nu port cu mine nimică,

Și mă duc incoace 'n colo
Si n'am nici habar de frică!

— Tăie vâz că nu ți-e frică,
Că-i siudă și-s lângă tine
Dar să fi fost tu azi noapte
Și tu tremurai ca mine!..

Pețelca

Iuliu Domșa,
învățător.

Din vremea robiei

Glonțul lui Horea

S'adunase fariseii, sfat făcut-au cum să-l prindă:
Cu ce sumă să plătească pe-un mișel ce-ar vrea să vândă
Pe liberatorul Horea, și consoții ce-au voit
Ca să rup'al iobăgiei lanț amar și ruginit.

Au știut, că Horea unde-i, satele din jur mai toate
— «Și-au desprețuit ispita, preferind mai bine moarte,
Decât să trădeze-un nume, un loc sfânt de adăpost.
Oh! doar vezi că lăcomia și atunci ca azi a fost!»

Un văr dulce, fiu de frate, dar sărac în omenie,
Ca-un Iuda prins în ghiară de josnica lăcomie
Se legase trădătorul, că-l va aduce legat,
Ca pe Isus fariseii, înaintea lui Pilat.

Îl tradează, și mi-l prinsă, cei trimiși de farisei,
Iar pe galbini — «preț de sânge» pus'au mâna alți mișei!
Lui, din prețul de rușine, câți-va bani i-au dat în mână,
— Să-și cumpere pentru casă o măsură de făină.
El, când moartea grea pe roată și sânge fășnind văzu,
Cum Horea privindu-l țintă, ca trăznit așa căzu.

Cum pot fi înșelați oamenii lesne crezători

— Doi pierdevară au îmbrăcat haine călugărești și au înșelat o mulțime de săteni, mințindu-i că le-arată locuri cu comori ascunse. —

Multe feluri de pungași sunt astăzi pe lume, cărora le place să trăiască boerește fără lucru și fără trudă. Sunt înșesate orașele celea mari de asemenea ticăloși, cari trăiesc din hojii și din înșelăciuni. Auzim însă tot mai des că nici satele nu sunt scutite de acestea păsări de pradă, ba par'că chiar sătenii cad mai ușor în ghiarale lor și sunt trași pe sfoară, adeseori cu ochii deschiși cum s'ar zice. De câteori nu se poate ceti prin gazete despre țișănci meștere cari se apropie de casele țărănilor și, cu o minciună sau alta, storc bani scumpi dela femei lesne crezătoare, ba să le mântuie de farmece, ba să le arete comori ascunse, și alte copilării de acest fel.

În celea ce urmează, vom arăta un nou fel de înșelăciune, prin care au fost păgubiți, de curând, oameni din vre-o trei județe, cari au fost prea lesne crezători, căzând în cursa unor hoji dintre cei mai netrebnici.

Cuvioșii „călugări” dela Sfântul Munte...

Înainte cu vre-o două luni de zile s'au putut vedea prin satele din județele Sibiu, Făgăraș și Turda două mătăhăli de oameni, îmbrăcați de sus până jos în haine călugărești, cu rase soioase, cu potcapuri cât donițele, cu mătăni după toată rânduiala și cu bărbile negreble, ca niște fuioare încălcite.

Răsăriau cucernici și sfioși pe la porțile oamenilor, plecau ochii ca niște mironosițe și cereau milă pentru mănăstirea cutare sau cutare din Sfântul Munte, unde-s așezămintele călugărești ale bisericii răsăritene.

Oamenii, când îi vedeau așa bogoslovi și jerpeliți, li-se înmuiau inimile și li miluiau, ba cu bani, ba cu de-ale mâncării. Iar ei, întorceau ochii peste cap și n'o mai slăbeau din „Bogdaproste” și din „fie-vă pomană la părinți”.

— Cine să nu primească la casa sa niște fețe bisericesti atât de cucernice la înfățișare și, mai cu seamă, atât de bārboase? Unii le plăteau și sărindare, paraclise și canoane, ca să se roage pentru dānșii acolo în mănăstirea lor, unde spuneau că rugăciunile nu se mai curmă nici ziua, nici noaptea, și gura raiului e la o palmă de loc.

Alți creștini, îi așezau cu cinste multă la masă și le puneau înainte toate bunătățile, să fie pomană pentru vii și pentru morți.

În asemenea case, „cuvioșii lor”, se lăsuau în vorbă cu căsenii și dădeau în povești de câte 'n lună și 'n soare. Ce nu știu nește călugări, cari vin chiar dela Sfântu-Munte, unde s'au izvodit mătăniile și s'au făcut călugăriile?

Pământul Ardealului e plin de comori, — spuneau bārboșeniile lor.

Între povești cu poporenii de prin sate, cuvioșii „călugări” spuneau:

— Noi, fiilor am venit în Ardeal mai cu seamă pentru că am auzit că aici pământul e plin de comori ascunse în vremea bățăilor cu turcii și cu tătarii, ba și acum, mai pe urmă, când cu războiul cel mare. Stau aici, sub glie, oale și chivăre, pline cu galbini numai pricepători să fie să le găsească. Noi, slugi nevrednice ale Domnului, avem și acest dar, de a găsi comorile și de-ale pune în mâinile săracilor cari miluesc sfintele mănăstiri și pe slujitorii lor. Și de-ați vrea, facem o cercare și aici în grădinile și 'n hotarul satului dumneavoastră...

Auzind asemenea destăinuiri, spuse între mătăni și cu glasuri scăzute, șoptite, s'au găsit oameni cari au rămas cu gurile căscate de uimire și s'au lăsat mușcați de șarpele lăcomiei. Ce nu face nădejdea unor comori ușor câștigate?

S'au adunat doi-trei vecini, s'au șoptit în unghete și s'au îndreptat spre „călugări”:

— Cuvioși și cinstiți părinți, noi am dori să faceți o cercare și la noi, mai cu seamă colea sub nucul lui Gheorghe din deal, unde am auzit noi din bătrâni, că trebuie să fie bani ascunși. Se și pot vedea uneori flăcări verzi, cum se aruncă în nopțile fără lună.

În căutarea comorilor.

Cuvioșii atăta așteptau. Se apropiau de oameni a taină mare și le șoptiau la ureche:

— Bine, să căutăm. Și ce s'o găsi aci să rămână, că noi, precum vedeți, trăim în mila evangheliei și nu-i iertat să ne lipim de comori. Să faceți însă rost de 2000 de lei ca să plinim cu ei sărăcustele de cuviință. Li îngropăm în pământ la locul eu norocul și bani cei puțini trag pe cei mulți, iar la urmă și leii și comoara bogdaproste să vă fie!

Cum să nu te încrezi în vorba unor fețe cari urăsc aurul și n'au decât grija mătăniilor și a paracliselor?

Oamenii astfel „lucrați” adunau suma trebuincioasă și o dădeau în mâna călugărilor. Aceștia făceau noaptea o groapă, unde chiteau ei că trebuie, ș'apoi, îngropând hărțile de câte o mie acolo, ziceau:

— Acum să le lăsăm aici până dimineață ș'apoi mâne, pe ziua, desgropăm comoara. Noi mai facem niște rugăciuni de alungarea necuratului, și ne-om odihni și noi, colea unde ne-ați așternut.

Creștinii credeau și-și vedeau de somn, iar peste noapte, sub paza întunecului, frate cu iadul, căutătorii de comori se făceau nevăzuți și se sileau, bārboșește, să-i apuce lumina într'al treilea și al patrulea sat. Firește nu uitau niciodată să ducă cu dānșii și hărțile desgropate pe furis.

Așa au păcălit pe mulți oameni de prin sate, cari de rușinea ce i-ar fi ajuns pentru asemenea pășanii, tăceau chitic și nici nu mai pomeneau de călugări.

Băutura desleagă limbile..!

Bārboșeniile lor după ce s'au înțolit bine de bani în felul acesta, au mai lăsat din sfintenție și s'au dat la trai bun prin cărciume. Într'un sat s'au și călit cum se cade și atunci au început a spune în gura mare:

— În lumea asta-i ușor de trăit, numai glagorie să ai și istețime. Te dai pe lângă deaproapele, îi spui nește potlogării și, prostindu-l, îți curg banii gârlă.

Auzind acestea vorbe niște creștini mai desghețați, au înștiințat jandarmeria și i-au pus în palmă pe cei doi călugări bārboși dela Sfântul Munte. Când colo, jandarmii au aflat foarte curând că

Bārboșeniile lor n'au văzut niciodată Sfântul Munte,

cum n'am văzut noi Australia și nici cu călugăria n'aveau nimica, decât bārbele și hainele pe cari le-au adunat de unde au putut.

Luăți mai din scurt ei au mărturisit, că sunt de aici din părțile Sibiului și că s'au socotit să-și prășească bārbi și plete, ca, făcând

pe călugării, să poată trăi mai pe ușor. Poporul ține tare la fețele călugărești cari umblă după milă și au crezut că asta-i cea mai ușoară și mai faină meserie. Pe urmă dacă au văzut ce cinste-i paște, au crezut, că nu strică să câștige cât mai mult și cât mai repede, că de s'o întâmpla să-i descopere cineva că ei nu sunt călugări, să poată trăi din sumele adunate.

Bun înțeles că jandarmii i-au dus unde trebuie și cei doi „călugări” mincinoși acum fac mătăni, de silă, pe lespezile răci ale închisorii. Învățătura de aici să ne fie, ca să fim foarte bāgători de seamă când ne chică în prag asemenea călugări, cu atât mai vartos că fețele bisericesti adevărate nu umblă hai hui prin lume, fără scrisori și fără recomandării vlădicești. Orice fețe călugărești ar veni prin sate, ei trebuie îndreptați mai întâi la preotul și dacă păstoriul satului nu știe de ei și de misiunea lor, trebuie dați pe mâna jandarmilor că în ziua de astăzi pungașii iscodesc și celea mai necrezute tertipuri de a înșela bunăcredința oamenilor.

Pe vremea arafului.

— Sfaturile unul avocat despre așa numitele „conturbări în posesiune”. —

«Toate plugurile-mi ară
La holdă de primăvară».

Ară plugarii, lucră din greu, din răcoarea dimineții până în faptul serii, și, împletindu-se după coarnea plugului, îngână la cântece duioase din celea tinerețe.

În razele tremurătoare și călduțe ale soarelui binefăcător, femeile cu hărlețele și cu grebluțele în mână se indeletnicesc încovoiate de spate și buburuz prin grădini, curăță, taie buruienile, fac straturi pun flori, cu o vorbă primenesc cu natura, grădinițele și grădinile.

Bārbații harnici și buni gospodari înainte de începerea plugăritului și lucrului de-afară, se indeletnicesc și ei tot cu lucrul din jurul casei, curăță, rânduiesc prin curte, prin grădini, ard buruienile uscate, cară gunoi, cărpesc și direg gardurile. asemenea fac și după gătutul plugăritului de primăvară, împletesc la garduri, le schimbă, le înoiesc stâlpii și proptelele. Așa e primăvara, oamenii se mișcă, se învârt, se zolesc în dreapta și în stânga, veseli și vioi, dormici de lueru și de muncă, scăpând din mohna și greul iernii.

Primăvara totul se înveselește, totul înverzeste, toate frunțele se trezesc la viață nouă, însă în toată dulceața și în tot farmecul acesta de primăvară, oamenii și mai ales plugarii, țărăniile noștri, au și o mulțime de necazuri și nevoi, și cât zici îi vezi pe la avocați și judecăți.

Toate anotimpurile își au pricinile și năcazurile lor deosebite (pe domnește se zice sezon). Primăvara este sezonul pricinilor, a părilor de *turburare în posesiune*, cu stabiliri de miezună și cu ridicări de gard.

Potrivit obiceiului meu de a scrie și de a da unele sfaturi cu ocaziunea sărbătorilor în „Unirea Poporului” am socotit, că de data aceasta voi fi de folos țărănilor și plugarilor noștri, vorbind despre foarte dese conturbări în posesiune.

Legea spune limpede, că posesiunea sau folosința unui lucru, fie mișcător, fie nemișcător, nu-i iertat să o tulbure nimeni cu puterea (cu volnicia),

fiindcă în momentul, când cineva turbură în folosința pe proprietarul lucrului cu puterea, face o faptă care se toveste în cap cu legea și mai ales se toveste atunci, când proprietarul, posesorul folosește acel lucru mai mult de un an

(și fie chiar și mai puțin, dacă are un titlu de drept oarecare, cum e cumpărarea, moștenirea, orânduirea și altele) cu bună credință. Plugarii și sătenii noștri fac însă tare des această greșală, ca ținându-se că au dreptul la un lucru mișcător sau nemișcător — intră, poate cu bună credință, — și îl iau dela proprietar cu puterea, adică fără voia lui, și atunci pricina e gata, fiindcă dacă proprietarul îl cheamă în judecată, turburătorul în zadar își va lua avocat și va cerca în fel și formă să arete înaintea judecătii, că pământul despre care e vorba nu e al aceluia care îl are în folosință ci e al lui, tot va pierde procesul și turburătorul nu se poate împăca nici de cum cu gândul, cum poate el să piardă pâra cu dreptul în mână, — cum zic cei mai mulți. — Lucru foarte ușor de înțeles, legea în cazuri de turburare nu întreabă, că pământul sau mișcătorul e a unuia sau a altuia dintre pricinași, ci întreabă numai atâta: cine a fost în folosință, și dacă cel care părește a fost în folosință de bună credință, ori fără nici o credință, are câștig de cauza, *fiindcă legea nu lasă să-și facă nimeni dreptate singur, fără dacă cineva crede, că lucrul, fie mișcător sau nemișcător e al lui și proprietarul sau posesorul faptic îl folosește pe nedreptul, legea cere să-l scoată dela acela — dacă nu-l eliberează de voie bună — cu proces și de bună seama acela care arată înaintea legii cu dovezi că mișcătorul sau nemișcătorul i-se cuvine lui, judecata lui îi va da și judeca. Așa dară plugarii și țărani noștri să-și însemne bine și să țină minte acest lucru de competenție, că *cu puterea nu se face legea*, fiindcă legea făcută cu puterea, se sparge de regulă în capul conturburătorului și taie de multe ori foarte adânc în punga aceluia care face acest lucru.*

Tulburările în posesiune mai sunt apoi și niște pări foarte scumpe,

fiindcă mai toate acestea pricini nu se pot isprăvi, decât afară la fața locului, unde ies afară câte doi advocați, un judecător și un scriitor, cari costă bani și când cel care face tulburarea trebuie să plătească 5000—6000 Lei ba și mai mult, pentru că a furat dela vecinul său o brăzduță de loc, ori că a smuls un pociumb doi din brazdă și i-a aruncat pe ici încolo punând alții în loc cu o urmă două mai în locul vecinului, ori că a scos din stâlpii dela pâlân sau gard și făcând gard nou îi implântă cu un țol doi mai înspre vecin, ori cu coasa trage un polog din fânațul vecinului, — atunci strigă în gura mare și bate în palmi „pentru Dumnezeu, pentru o brăzduță, pentru două-trei porții de fân sau otavă, pentru un pociumb, să plătesc atâta amar de ban? Ce dreptate e aceasta? Asta nu-i dreptate să pierd eu cu dreptul în mâni; mă duc mai departe, să știu că imi pun toată averea. Și e totul înzădar, fiindcă nu a pierdut și nu plătește omul brăzduța, pociumbul sau porția de fân, *ci plătește fapta sa, că se atinge de ce-i a altuia, cu puterea!*

Românul are o bună zicală: „ce e al tău nu lăsa, dar de al altuia nu te atinge“. Sau: „ce ție nu-ți place altuia nu face“.

Celea mai multe tulburări în posesiune după cum am spus mai sus, se fac în timpul lucrului de primăvară, în postul mare, în timpul acesta de cucernicie, când toți oamenii trebuie să fie mai buni, mai cu frica lui Dumnezeu, când toți bunii creștini se spovedesc de sfintele Paști, se grijesc și se împacă cu Dumnezeu și sfintele Paști fiecare vrea să le mănânce și să le petreacă cu sufletul curat și împăcat.

Sfătuiesc deci pe sătenii noștri, ca cu puterea să nu-și facă nici unul dreptul, fără cu

legea, că așa e bine, așa îi place și lui Dumnezeu și și oamenilor, și numai așa se arată cetățenii noștri cetățeni cuminți și cum se cade.

Vecinii buni se năvălesc totdeauna și își fac brezele și își așează gardurile cu bună înțelegere și trăiesc în pace și în liniște unul cu altul, vorba aceea, „doi vecini buni o duc mai bine ca doi frați mai de departe“.

Cântarea sfântă dela Paști spune: „*Unul pe altul să ne îmbrățișăm*“.

Să invie deci dragostea și iubirea între vecinii cari au buclucuri laolaltă. Faceți pace cu toții, să fie bună înțelegere. Feriți-vă de cheltuieli și de năcazuri. Nu vă tulburați sufletele și nu vă tulburați nici avaturile cu tapte volnice, cari se pedepsesc foarte greu.

Dr. Ioan Bianu
advocat.

Dreptul Tobie.

După o viață evlavioasă și plină de binefaceri, când împlinise nouăzeci și nouă de ani, căzu într-o boală grea, se apropia sfârșitul zilelor sale. Fiul lui cel mai mare, Azarie sta lângă patul lui și plângea, pentru că suferințele tatălui său îi sfâșiau inima. Tobie însă nu se văiera; sufletul lui era liniștit și senin; și în restimpuri, când i-se alinau durerile, fața i-se lumina iarăși.

— Mult trebuie să mă mir, scumpe tată, — zise Azarie — în o astfel de luptă cu durerile și în fața morții, eu te văd vesel și cu inima liniștită. — Îți aduci aminte — îi răspunse Tobie. Ți-am povestit adeseori, despre călătoriile mele dela Ninive în spre țara Mezilor, unde mă trimitea tatăl în zilele tinereții mele. După ce îplineam cu credință voința tatălui meu, venea ceasul reîntoarcerii acasă. Și cu inima veselă începeam din nou obositoarea călătorie; pentru că-mi știam misiunea împlinită, și călătoream cătră locuința iubiților mei părinți. Cele din urmă călătorii fură cele mai grele, pentru că duceau prin pustii arzătoare de nisip și peste un munte colțuros și pieziș. Dar cugetul la părintele meu și la patria mea îmi umplea inima de curagiu și-mi întăria obositele membre. Grăbeam pașii și soseam acasă în brațele părintelui meu.

Zicând acestea vorbe, bătrânul muribund fu cuprins de-o mare durere. După ce-i trecu, surâse, își urmă vorbirea și zise: Tot astfel acum mă reîntorc la părintele meu ceresc, care m'a condus în lungul drum al vieții și care, în ceasul primejdiei și nenorocirii, mi-a trimis ingerul său de pază. Călătoria mea s'a sfârșit, eu merg acasă.

După aceste vorbe binecuvântă pe fiii și nepoții săi și adormi în brațele fiului său.

Ciumărna,

I. Gogu.
învățător.

Ce spun cartofii (crumpenele) despre fetele de măritat.

— Sfaturi pentru feciorii cari umblă să se însoare. —

Intr'o țară îndepărtată, o mamă foarte înțeleaptă a dat feciorului ei, care avea gânduri de însurătoare, următoarele sfaturi:

— „Dragul mamei, dacă ai dat de o fată, care îți place, și cu care crezi, că, dacă ai lua-o în căsătorie, ați putea trăi bine laolaltă, mai înainte de ce te-ai hotărât să o ceri dela părinți, așa te potrivește, ca să o găsești curățind cartofi sau crumpene. Și dacă vezi, că ea nu curăță pe deasupra, ci taie coaja gros: nu o lua, căci nu știe cruța, și-ți va cheltui toată averea. Dacă nu scoate ochiurile

cartofilor cu vârful cuțitului, înseamnă că e leneșă. Dacă spală cartofii numai într-o apă, și iute-i zvârle în oală ori în cratiță: înseamnă că nu-i prea place curățenia. Dacă frige cartofii, și-i place să bage multă unsoare: e mândricioasă; dacă nu-i întoarce în oratiță destul de des, și-i lasă să se ardă, e nesimțitoare. Dragul meu, nu o lua, căci îți aduci numai năcaz pe cap, și o să fii cel mai nefericit om.“

»Nu-ți mai spun, ceace ți-am spus de atâtea ori: fata, pe care vrei să o iei de soție, trebuie să fie cu frica lui Dumnezeu: căci de nu va fi creștină bună, poate să știe curății și găti cartofii mai bine ca toate fetele din lume, tot nu plătește o ceapă degerată.“

Și acum un sfat pentru mamele, cari au fete de măritat: Vorbele de mai sus sunt pline de miez. Dacă vreți ca fetele Voastre să fie așa cum se cere dela o fată de măritat, cetiți mai de multe ori șirele acestea, și băgați bine seama, căci un lucru, care ți-se pare nimica toată, poate să-ți facă fata să îmbătrânească în casă.

CUNOȘTINȚE FOLOSITOARE

Buruenile din holde.

Cea mai mare mângâiere, pe care o poate simți un gospodar, este atunci când are holde frumoase. El știe, că dacă holdele sunt mândre, și roada va fi îmbelșugată. Și nu-i marfă mai de preț ca și roada pe care o culege de pe pământul semănat cu holde de grâu, orz, ovăș și secară.

Cât năcaz nu-l cuprinde însă atunci când holdele îi sunt înabușite de burueni rele și netrebuincioase. Nici nu este un dușman mai mare al semănăturilor ca și buruienile.

Ele cresc bine în tot locul și mai ales cresc bine în arăturile cu holde.

Celea mai obicinuite buruieni, ce cresc prin holde sunt: *namțișorii de câmp* cu florile în formă de pinten ascuțit; *rușcuța tomnatică* cu florile roșii și sângele; *muștarul alb* din semintele căruia se face muștarul ce se întrebuințează în bucătărie; *muștarul negru* cu flori galbene și semințe bune de leac la boala de stomac; *rapita sălbatică* cu semințele oleioase; *acul doamnei*, ce are un cotor acoperit cu peri moi și scurți, flori albe și fruct în formă de cioc lung; *hrecnița* aspră la pipăit, cu flori galbene și fructe tari, aripate; *drobul* cu frunze aspre, acoperite cu peri și cu flori mici aurii; *pungulița* ce miroasă neplăcut are semințe sgrăbănțoase; *neghina* cu semințele negre, cari dau pâinei un gust neplăcut; *văcarita* verde albăstrie; *ghisdeul* cu florile grupate ca niște celnăci; *mășărichea cucului*, care se înegrește toată când se uscă; *iarbă puturoasă* cu florile în formă de umbreluțe; *morcovul sălbatic* cu florile strălucite ca un cuib de pasăre; *volbura* ce se reșucește pe lângă paie; *scaii* spinoși; *plămida* cu frunzele spinoase și fructele scămoase; *iarbă șerpelui* aspră și puț roasă; *grăul prepeiței* sau *ciormoiaga* pe care hoții îl poartă în sân, când se duce să fure, pentru că să fie feriți de rău, și fetele își farmecă cu el ibovnicul, ca să iie de soție; *ceapa cioarei* cu frunze lungi și ceapă în pământ; *obsiga* cu flori

în formă de spic; *odosul* ce seamănă cu ovăsul; *pirul* ierbos și stricăcios agriculturii și altele.

Lupta ce se dă între acestea buruieni și între semănături este dintre celea mai înverșunate. Și unele și altele se sbat după hrană și se întind după lumină. Iar semănăturile își împărtășesc hrana cu buruienile, nu cresc bine, spicul e subțire și grăunțul nu se desvoaltă. În schimb însă buruienile cresc mari, umbresc și înăbușe holdele și la cules impestrează roada cu tot feliul de semințe streine.

Din pricina aceasta munca gospodărilor ajunge fără preț, adevărindu-se zicala, că »buruienile mănâncă dintr'o strachină cu gospodării«.

De aceea truda ori cărui gospodăru trebuie să fie: *stărpirea buruienilor din holde*.

Stărpirea buruienilor se poate face în mai multe chipuri:

1. Se schimbă feliul semănăturilor. Într'un an se seamănă porumb, cartofi, napi, iar în alt an grâu, orz, ovăs.

2. La semănat să nu să lase greșuri, căci acestea se umplu de buruieni.

3. Semința trebuie curățită și aleasă bine. »Ce vei semăna, aceea vei culege« — spune o zicală.

4. Buruienile crescute trebuiesc plivite mai de multeori. Plivirea să se facă înainte de înflorire, prin Aprilie, Mai. Aproape toate buruienile din holde înfloresc prin Mai—Iunie.

5. Pălămida și neghina de pe marginea holdelor să se cosească de grabă, să nu apuce a-și scutura semința, căci numai din câteva fire de pălămidă ori neghină se poate umplea un ogor întreg.

5. Locurile pline cu pir trebuie încă toamna arate adânc, iar primăvara arate din nou și grăpate de 2—3 ori. Pirul scos cu grapa trebuie adunat, căci dacă se lasă pe ogor, se prinde și crește din nou.

Lucrând în chipul acesta, se va curăți pământul de buruieni, holdele vor crește frumos și vor da roada îmbelșugată și hrana bună și sănătoasă va fi asigurată.

Ion Popu-Câmpeanu.

Leac din lămâie. Lămâia este o poamă ce se vinde prin prăvălii. E mare cât o peară. Prăvălierii o aduc de prin țările mai calduroase, dela miază zi.

Din lămâie se pot face multe leacuri:

Mai întâiu se face o scaldă foarte plăcută. Anume se storo 3—4 lămâi în apă și se lasă să stea o jumătate de oră, pentruca zeama de lămâie să se amestece bine cu apa. Dacă ne scaldăm în aceasta apă, simțim o răcorire plăcută și pielea se înmoaie bine. Inzii întrebunțază lămâia în loc de săpun. Ei când voiesc să-și spele mâinile, le udă mai întâi cu zeamă de lămâie, apoi le bagă în apă și le freacă bine. Mâinile se curăță frumos.

Lămâia curăță și pielea obrazului. Numai câteva picături turnate în apa de spălat, scot petele grase și fac pielea moale și trandafirie.

Cine se freacă pe față cu puțină zeamă de lămâie, înainte de culcare, lăsând ca aceasta zeamă să se uște, scapă de coșurile de pe față.

Lămâia mai e bună și pentru spălătul dinților. Dacă se pun într'un pahar cu apă câteva picături de zeamă de lămâie și se spală dinții cu ea, se întăresc gingiile și dinții se curăță frumos.

Dacă se spală părul cu aceasta apă, se curăță mătreața și părul devine moale.

Cărți nouă.

Adevărata Biserică a Domnului nostru Isus Hristos. Cercetări teologice-istorice. Partea I: Ce este biserica adevărată. Unitatea și vechimea ei. Cum s'au despărțit de Biserică grecii ortodocși și protestanții. Prelucrare de *Dr. Victor Bojor, canonic*. S'a tipărit în Gherla la Tipografia „Aurora“ A. Todoran. 108 pagini. *Prețul 15 lei*.

Din prefața acestei cărți aflăm cu bucurie că la Episcopia din Gherla se află încă din anul 1915 un fond de bani al cărui scop este »lățirea de cărți religioase-morale printre țărani români«. Fondul, mic la început, a sporit frumos mai cu seamă prin darurile preoților români uniți din America, încât s'a și putut începe întâiul șir de cărți sub titlul »Biblioteca dela Gherla«. Cărțica cea dintâi este tocmai aceasta, pe care o vestim mai sus, alcătuită de Reverendisimul Dr. Victor Bojor, preot prea cucernic și predicator vestit, foarte bine cunoscut nu numai în dieceza pe care o slujește cu atâta tragere de inimă și adâncă pregătire, ci în toate colțurile provinciei noastre mitropolitane. În cartea aceasta, preoții și sâtenii noștri cunoscători de tipar, vor afla dovezi temeinice în sprinul credinței și al bisericii unite. Se poate cere dela tipografia »Aurora« din Gherla.

Datorințele creștinești ale bărbaților. Invățătură potrivită pentru ori ce prilej, mai ales pentru misiunile populare pe seama bărbaților însurați și văduvi. De *Dr. Victor Bojor, canonic*.

Această cărțică este al doilea număr din »Biblioteca dela Gherla« de care vorbim mai la deal, seria pentru popor. Cuprinde foarte prețioase îndemnuri pentru bărbații cu familie, cari vreau să trăiască după îndemnul evangheliei. *Prețul 6 lei*. Se cere tot dela tipografia »Aurora« din Gherla.

Viorele. Poezii de *Ion Gârleanu*. Hălăucești tipografia »Serafică«. *Prețul 25 lei*.

Această carte ne vine din Moldova, scump colț de țară, care are atâtea înrudiri sufletești cu văile și munții Ardealului. Ea cuprinde șoaptele sfelnice și duioase ale unei inimi simțitoare, în care se îmbină atât de frumos dragostea de viorele, de flori de meri, de crânguri și de zări, vesele sau triste, cu mireasma covârșitoare a credinței creștinești. Găsim aici versuri de-o limpezime neprihănită, cari seamănă cele mai alese simțiri în inimile cetiturului. E o muzică îngerească, de care nu te mai saturi și pe care, ascultându-o, te faci mai bun, mai cucernic, mai înțelegător. Mai ales poezia »Preotul« are frumuseți cum rar se pot găsi mai desăvârșite.

Ca o mică probă de ce este această carte, dăm aici poezia:

SINGUR

S'a lăsat cernită seara
Pe câmpiile pustii,
Tace fluierul la târlă,
Doinele-au muțit în vii.

Gânditori pe rând clăcașii
S'au întors de mult în sat;
Peste lunca ruginită,
Cioarele în cârd s'abat.

Prin vâlcele, vântul rece
Bate spinii ostenit;
Trist isvorul la potecă
Suspînând a adormit.

Lângă drum, pe-o cruce veche,
Singur a rămas Isus...
Și plângând în jalea toamnei
Cere îndurări de sus.

*

Casa țaranului român, sfaturi de Ioan Pop Reteganul. Biblioteca populară a »Asociațiunii« nr. 145. *Prețul 5 lei*.

Ioan Pop Reteganul este unul dintre cei mai buni scriitori români pentru popor, și »Asociațiunea« face foarte bine că-i tipărește cărțile în biblioteca sa. În scrierea de mai sus sâtenii noștri vor putea găsi sfaturi foarte înțelepte și limpezi despre casă și clădirile economice ale țaranului. Se găsește la »Astra« în Sibiu, strada Șaguna 6, sau la librării.

CIUDĂȚENII.

Locuințe omenești

în vârf de copaci deasupra apelor.

Departate, prin apa cea mare a Oceanului Pacific se găsesc o mulțime de părți mai mici de uscat numite *insule*. Pe unele locuri insulele din acest ocean sunt așa de multe și de dese, încât să pară că sunt albinele dintr'un stup.

Acestea insule nu sunt pustii. Cresc pe pământul lor tot feliul de plante. Trăiesc și animale și oameni.

Se crede, că oamenii de pe aici și-au avut leagănul prin părțile de miazăzi răsărit ale Asiei. De aici, în mai multe răstimpuri, călătorind pe apă, s'au așezat prin aceste insule pentru totdeauna.

Oamenii de pe aceste insule se deosebesc mult de oamenii de pe la noi. Fruntea le este dată înapoi, nasul e turtit și ochii foarte adânciți în cap. Au păr creț și lănos. Poartă părul încălțit fără nici o rânduială, ori îl împletesc mestecând prin el bucăți de piele, păr de animale și pene de pasări. Il și colorează cu apă de var. Poartă pe cap pălării mari făcute din piei de animale. În părul lor adeseori se prăsesc tot feliul de gadine mici, pe cari femeia trebuie să le stărpiască.

Coloarea pielii este brună închisă. O colorează și în negru. De multe ori e neagră și din pricina murdăriei de pe corp. Umblă desbrăcați de tot. Unii poartă dinainte câte o frunză legată la brâu.

Mănâncă tot ce le cade în mână: carne, pește, melci, liliaci, șoareci, paianjeni și tot felul de goange.

Oășile și-le zidesc prin copaci. Așează lemne de-a curmezișul crengilor. Acestea slujesc de padiment, păreții îi împletesc din nuiele, cam așa cum se fac gardurile de nuiele, pe la noi. Le acopere cu frunze și iarbă uscată.

Dacă copacul are mai multe crăci, într'un singur copac fac mai multe căși cum se poate vedea și în chipul ce arătăm.

Intr'o pădurice de copaci poate să fie un sat întreg. Oășile prin copaci stau ca și cuiburile de pasări de prin pădurile de pe la noi. Dacă copacul e mai înalt, fac și scări lungi pe cari se urcă și se coboară din casă. În cășile de pe copacii mai mici și rămuroși se urcă fără scară, ținându-se de crăcile întortochiate.

Oasele le fac pentruca să se scutească în ele în vreme de primejdie. În colo își petrec viața fără nici o grijă. Doar dacă mai fac din când în când câte o păruială cu satele vecine.

x Nouă întreprindere industrială în Blaj. Publicul din Blaj și jur va primi abunăseamă cu bucurie știrea că *Alexandru Halászi și soțul*, cari sunt bine cunoscuți și mult apreciați de publicul din Cluj pentru lucrările lor de *tapețieri*, au de gând să deschidă și în orașul nostru un atelier. Numiții măștri îndeplinesc orice lucrări de tapițerie de mobilă și de odăi, garnituri de piele și paturi-fotele. Orașul nostru, cu atelierul dlor Halászi și soțul, se va îmbogăți cu un nou ram de industrie, care până acum lipsea cu totul. Noul atelier se deschide la 1 Mai în Calea Regele Ferdinand, în casele cu Pretura. (299) 2-3

Redactor responsabil: IULIU MAIOR.

No. 1030 1927.

Publicație de licitație.

Subsemnatul Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 500/1926 a judecătorei de ocol Blaj în favorul reclamantului *Ódön Kovács Nagy* repr. prin avocatul Dr. Lud. Enyedi pentru incasarea creanței de 8000 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua 12 Mai 1927 orele 11 a. m. la fața locului în Comuna Roșia de Secas No. — unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 2 junci albi și 80 felderi de grâu, în valoare de Lei 27400.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare. Dumbrăveni, la 16 Aprilie 1927.

NICULAE BACIU, portărel.

De închiriat

o casă corespunzătoare pentru prăvălie, în Blaj, strada Simeon Bărnuțiu, și altă casă în str. Avram Iancu, care constă din 2 odăi, culină, spaiz și pivniță

Reflectanții pot primi informații în cancelaria fabricii de spirt

3-3 (298) IACOB MENDEL, Blaj.

Se caută un morar

bun la o moară în Cenade, lângă Blaj — Proprietar N. NISTOR.

(307) 1-2

Moară țărănească

Cu 2 scaune mânată cu motor de 25 H. P. sistem „Stabil Diesel” pentru motorină naturală, se vinde cu loc, cu casă și curte cu tot.

Se poate face și tovarășie.

Doritorii se vor adresa la

(301) 2-4

Popa Gligor

comuna Cisteiu românesc p. Blaj.

Nou!

Nou!

Emil Rișa

pe lângă manufactură și-a adus tot felul de coloniale

și vinde cu un preț foarte scăzut, atât colonialele cât și manufacturile.

Pentru sărbători găsiți tot felul la

EMIL RIȘA

(304) 3-7

Blaj, în piața I. M. Clain.

Salon de pălării

Adre la cunoștință Onorabilului public din loc și jur, că îmi sosește un mare asortiment de pălării moderne pentru dame

Pălării de paie, mătăasă și cordeluțe

Forme frumoase cu flori, panglici și mătăasă. Primesc lucru și din materie proprie, cu prețuri moderate.

Onor. public este rugat să-și aducă la timp pălării de paie spre transformare, ori la vopsit în orice culori. Se află și gamenș de pânză în toate culorile. Curățim pălării și le modernizăm.

Berete uniforme pentru eleve cu semnul școlii. Lucru bun, trainic și ieftin.

ANA FILIP, magazin de mode

5-12

Blaj str. Micu Moldovan nr. 91.

Se caută ucenic

un băiat trecut de 14 ani, care primește întreținerea (casa și mâncare) și îmbrăcăminte, la

(194) 3-3 Restaurant Gara Blaj.

SALON DE MODĂ PAUL VESZELY

Calea Avram Iancu, Blaj

Eleptuiește în mod estetic și cu material puțin tot felul de lucrări în bransa croitoriei de dame.

Pardisic pentru eleve dela 300 - 500 Lei

„ „ „ dame „ 500-1000 „

Transformări din vechiu 25% majorare de preț.

Rog nimeni să nu-și comande din alt loc până nu se va convinge de prețurile mele.

Se găsește tot aici 2 camere, bucatărie și cămară de închiriat.

(270) 7-12

O mașină de treerat

motor-Benz 6 H. P. batoza 700 din fabrica „Hother și Schrantz”, se vinde la Zoica Vasile, econom în Ocnișoara p. Lopadea nouă jud. Alba. 2-2 (300)

Cine voiește, ca să-i fie mașina de treerat în bună stare pe sezonul de treerat să poștească la atelierul de mecanică

a subsemnatului, unde se reparaază tot felul de mașini agricole, cu prețuri aproape de jumătate față de alte ateliere.

Tot la subsemnatul se mai află de vânzare **UN MOTOR** de benzină de 6 H. P.

E. MAIER, mecanic

4-6 (295)

Blaj, Str. Avram Iancu.

A apărut

Cea mai bogată carte de Rugăciuni de **IOAN GENȚ**.

560 pagini, pe hârtie fină (velină). Cuprinde toate celea de de lipsă pentru cantori, elevi, intelectuali și popor. Rugăciuni de dimineața, de seara, la Mănecat și Inserat, întreaga Sf. Liturghie, rugăciuni la Sf. Liturghie, Mănecatul și Inseratul de Sâmbăta și Dumineca pe toate opt glasurile. (Laudele, Luminătoarele, Stihirile Invierii, Catavasiile, Troparele și Condacele Duminecilor și ale Sărbătorilor). Mărturisirea, Cuminecarea, Prohodul și Cununia. Rânduiala Catavasiilor de peste an, colinzi, cântări în Vinerea Mare șcl. Acatistul și lecturi din Sftul ALFONS de LIGUORI.

Cea mai bogată și mai ieftină carte de rugăciuni. Costă: legată în pânză fină peste tot, cu cruce de aur 80 Lei. Ceice doresc legătură în piele cu bordură aurită și cruce de aur vor mai trimite 100 Lei în plus (total 180 Lei). Legătură în piele cu bordură simplă 60 Lei în plus (adică total 140 Lei).

Comandele se fac la Părintele Dr. ALOISIE L. TĂUTU, profesor de teologie în Oradea Mare, sau la Redacția „Vestitorului” Oradea. După 20 exemplare vândute se dă unul gratuit (în pânză).

(296) 4-6

Citiți „UNIREA POPORULUI”